

ΜΙΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ ΠΟΥ
ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΤΑΪΛΑΝΔΗ

ΟΙ ΑΠ΄ΟΚΛΗΡΟΙ

Η ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΉ ΙΣΤΟΡΊΑΣ ΜΊΑΣ
ΣΎΓΧΡΟΝΗΣ ΟΙΚΟΓΈΝΕΙΑΣ
ΒΡΙΟΛΆΚΩΝ

Όουεν Τζόουινς

Owen Jones

Οι Απόκληροι

ΑΝΗΟΤΑΪΑ

Ο Χενγκ Λι άρχισε να νιώθει περίεργα ξαφνικά, οπότε πάει στην τοπική σαμάνο, που τυχαίνει να είναι θεία τους. Του κάνει μερικές εξετάσεις κι αποφασίζει ότι ο Χενγκ δεν έχει αίμα, αλλά πώς θα το πει στην οικογένειά του και τι θα κάνουν γι' αυτό; Ο Χενγκ Λι είναι γιδοβοσκός στα απομακρυσμένα βουνά στα βορειοανατολικά του Τσιάνγκ Ράι στη βόρεια Ταϊλάνδη, πολύ οντά στα σύνορα με το Λάος. Είναι μία πολύ κλειστή κοινωνία όπου όλοι γνωρίζονται. Ο Χενγκ αρρωσταίνει ξαφνικά, αλλά όχι τόσο άρρωστος ώστε να μη βγάξει τις κατοίκες έξω, όπου μία μέρα πάει να δει την τοπική σαμάνο, επειδή άρχισε να λιποθυμά. Δεν υπάρχουν γιατροί κοντά κι η σαμάνος ήταν καλή εδώ και αιώνες. Η σαμάνος παίρνει μερικά δείγματα και βγάξει το συμπέρασμα ότι τα νεφρά του Χενγκ έχουν σταματήσει να λειτουργούν κι έχει λίγο χρόνο ζωής. Δίνεται μάχη να σωθεί η ζωή του Χενγκ, αλλά υπάρχουν κι άλλοι παράγοντες. Τι θα απογίνουν ο Χενγκ, η οικογένειά του κι η υπόλοιπη κοινωνία, αν ακολουθήσει τη συμβουλή της σαμάνου;

1 Οι Απόκληροι

Η Χιουμοριστική Ιστορίας Μίας Σύγχρονης Οικογένειας
Βριολάκων
του

1 Όουεν Τζόουνς

Μετάφραση:

1 Ελένη Γούλα

Πνευματικά δικαιώματα: Όουεν Τζόουνς, ©2021

1 Περιεχόμενα

1. Η Αρρώστια του κυρίου Λι
2. Το δίλημμα της οικογένειας Λι
3. Ο Βρικόλακας Χενγκ
4. Ο Δρόμος προς την Ανάρρωση
5. Είναι άνθρωπος; Είναι πουλί;
6. Ο Χενγκ επιστρέφει στη δουλειά
7. Ο Χενγκ επεκτείνει τη δίαιτά του
8. Τα πειράματα του Χενγκ
9. Καλεσμένοι
10. Μία Νέα Οικογενειακή Επιχείρηση
11. Το Μονοπάτι των Χίπισ
12. Διάλειμμα
13. Άντρας και Γυναίκα Νυχτερίδα
14. Η Κοινότητα των Νυχτερίδων Μεγαλώνει

15. Το Πρώτο Συμβούλιο των Νυχτερίδων

1 Γλωσσάρι

Το Κρίνο της Μπανγκόκ

Σχετικά με τον συγγραφέα

Επικοινωνήστε μαζί μου ως εξής:

<http://facebook.com/angunjones>

<http://twitter.com/lekwilliams>

owen@behind-the-smile.org

<http://owencerijones.com>

Συμμετέχετε στο newsletter για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τα βιβλία και τη συγγραφή του Owen γράφοντας το email σας:

<https://meganthemisconception.com>

1 1. Η ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΛΙ

Ο κύριος Λι, ή ο Ηλικιωμένος Κύριος Λι, όπως τον ξέρουν οι ντόπιοι, ένιωθε παράξενα για εβδομάδες και επειδή η τοπική κοινωνία ήταν μικρή και απομονωμένη, όλοι όσοι ήταν κοντά του το γνώριζαν. Συμβουλευτήκε ντόπιο γιατρό, της παλιάς σχολής, όχι σύγχρονο γιατρό, και του είπε ότι η θερμοκρασία του σώματός του δεν ήταν ισορροπημένη γιατί κάτι επηρέαζε το αίμα του. Η γυναίκα, η ντόπια σαμάνος, θεία του κυρίου Λι, δεν ήταν αρκετά σίγουρη για τον λόγο, αλλά υποσχέθηκε ότι θα γνωρίζει σε περίπου 24 ώρες, αν άφηνε δείγματα για να τα μελετήσει και επέστρεψε όταν έστειλε να τον φωνάξουν. Η σαμάνος έδωσε στον κύριο

Λι μία μάζα από βρύα και πέτρες. Ήξερε τι έπρεπε να κάνει διότι το είχε κάνει ξανά, οπότε κατούρησε στα βρύα και έφτυσε την πέτρα αφού ξερόβηξε δυνατά. Τα έδωσε πίσω με ευλάβεια και προσέχοντας μην τα ακουμπήσει και τα μολύνει, τα τύλιξε ευλαβικά σε ξεχωριστά κομμάτια μπανανόφλουδας για να διατηρήσουν την υγρασία τους όσο το δυνατόν περισσότερο. «Δώσε τους μία μέρα να σαπίσουν και να ξεραθούν, μετά θα τα μελετήσω και θα δω τι σου συμβαίνει». «Ευχαριστώ, θεία Ντα, εννοώ, Σαμάνε Ντα. Θα περιμένω να με καλέσεις και θα έρθω αμέσως μόλις με καλέσεις». «Περίμενε εκεί, παλικάρι μου, δεν τελείωσα ακόμα μαζί σου». Η Ντα γύρισε και πήρε ένα πήλινο σκεύος από το ράφι. Το άνοιξε, ήπιε δύο γουλιές και μετά έφτυσε την τελευταία στον ηλικιωμένο Λι. Καθώς η Ντα προσευχόταν στους θεούς της, ο κύριος Λι σκεφτόταν ότι ξέχασε τον «εξαγνισμό»-μισούσε να τον φτύνουν όλοι, κι ειδικά ηλικιωμένες με σάπια δόντια. «Αυτό το αλκοολούχο σπρέι κι η προσευχή θα σε ηρεμήσει μέχρι να βρούμε το πρόβλημα,» τον διαβεβαίωσε. Η Σαμάνος Ντα σηκώθηκε από τη θέση λωτό του χωμάτινου εδάφους του ιατρικού ιερού, έβαλε το χέρι της γύρω από τον ανιψιό της και τον οδήγησε έξω, στρίβοντας τσιγάρο στον δρόμο. Μόλις βγήκαν έξω, το άναψε, τράβηξε μία μεγάλη ρουφηξιά κι ένιωσε τον καπνό στους πνεύμονές της. «Πώς είναι η γυναίκα σου και τα αξιαγάπητα παιδιά σου;» «Είναι όλοι καλά, θεία Ντα, αλλά ανησυχούν για την υγεία μου.

Νιώθω αδιάθετος εδώ και καιρό και δεν έχω αρρωστήσει σε όλη μου τη ζωή, όπως ξέρεις.» «Όχι, εμείς οι Λι είμαστε σκληρή φάρα. Ο πατέρας σου, ο αγαπημένος μου αδερφός, θα ήταν μία χαρά τώρα αν δεν είχε πεθάνει από τη γρίπη. Ήταν δυνατός σαν βουβάλι. Του μοιάζεις, αλλά δεν τον πυροβόλησαν. Νομίζω ότι αυτό φταίει, η σφαίρα του Γιάνκη». Ο κύριος Λι το είχε περάσει αυτό εκατοντάδες φορές, αλλά δεν μπορούσε να την πείσει, οπότε απλώς έγνεψε, άφησε στη θεία του ένα χαρτονόμισμα των 50 μπατ και ξεκίνησε για τη φάρμα του που ήταν μόλις μερικές εκατοντάδες γιάρδες έξω από το χωριό.

Ένωθε ήδη πολύ καλύτερα, οπότε άρχισε να περπατάει πιο ευδιάθετα για το αποδείξει σε όλους.

Ο ηλικιωμένος κύριος Λι εμπιστευόταν την αρχαία θεία του Ντα, όπως κι όλη η κοινότητα,

που αποτελούταν από ένα μικρό χωριό με 500 σπίτια και μερικές δωδεκάδες απομακρυσμένες φάρμες.

Η θεία του Ντα ανέλαβε ως Σαμάνος του χωριού όταν ήταν αγόρι και δεν υπήρχαν πολλοί που να θυμούνται τον προηγούμενο. Ποτέ δεν είχαν επαγγελματία γιατρό στο χωριό.

Δεν σημαίνει ότι δεν είχαν πρόσβαση σε γιατρό, αλλά ήταν ελάχιστοι και μακριά-ο πιο κοντινός μόνιμος γιατρός ήταν στην πόλη, 75 χιλιόμετρα μακριά και δεν υπήρχαν λεωφορεία, ταξί ή τρένα στα βουνά που ζούσαν στη βορειοανατολική Ταϊλάνδη. Εκτός αυτού, οι γιατροί

ήταν ακριβοί και έδιναν ακριβά φάρμακα, όπου όλοι υπέθεταν ότι κέρδιζαν έτσι υψηλές προμήθειες. Υπήρχε, επίσης, μία κλινική μερικά χωριά παρακάτω, που είχε μόνο μία νοσοκόμα πλήρους απασχόλησης κι έναν γιατρό μερικής απασχόλησης που δουλεύει εκεί μία μέρα το δεκαπενθήμερο.

Οι άνθρωποι του χωριού, όπως ο κύριος Λι, νόμιζαν ότι ήταν εντάξει για τους πλούσιους αστούς, αλλά δεν τους ήταν χρήσιμοι. Πώς μπορεί ένας αγρότης να πάρει μία μέρα ρεπό, να προσλάβει κάποιον άλλον για την ίδια δουλειά και να πάει στον γιατρό; Αν έβρισκαν κάποιον με αμάξι, καλώς, αν και υπήρχαν λίγα παλιά τρακτέρ εντός δέκα χιλιομέτρων.

Όχι, σκέφτηκε, η θεία του ήταν αρκετά καλή για όλους και γι' αυτόν, κι εξάλλου, δεν είχε αφήσει κανέναν να πεθάνει που δεν είχε έρθει η ώρα του και φυσικά δεν είχε σκοτώσει κανέναν, όλοι το ορκίζονται.

Όλοι.

Ο κύριος Λι ήταν περήφανος για τη θεία του και δεν υπήρχε άλλη εναλλακτική για χιλιόμετρα και σίγουρα κανείς με την εμπειρία της. Κανείς δεν ήξερε την πραγματική της ηλικία, ούτε καν η ίδια, αλλά πολύ πιθανόν να είναι 90.

Ο κύριος Λι έφτασε στην αυλή του σπιτιού του μ' αυτές τις σκέψεις στο μυαλό. Ήθελε να το συζητήσει με τη γυναίκα του, επειδή, αν και φαινόταν ότι ήταν ο αρχηγός

της οικογένειας, όπως και σε κάθε οικογένεια, ήταν μόνο επίφαση διότι στην πραγματικότητα όλα τα μέλη της οικογένειας έπαιρναν αποφάσεις συλλογικά, ή τουλάχιστον οι ενήλικες.

Θα ήταν μία αξιομνημόνευτη μέρα καθώς οι Λι ποτέ δεν είχαν περάσει κάποια «κρίση» και τα δύο τους παιδιά, που δεν ήταν πια παιδιά, είχαν κι αυτά λόγο. Θα γραφόταν ιστορία κι ο κύριος Λι το ήξερε.

«Μαντ», φώναξε, χαϊδευτικό της γυναίκας του καθώς το πρωτότοκο παιδί τους δεν μπόρεσε να πει «Μητέρα». «Μαντ, είσαι εκεί;»

«Ναι, είμαι στην πίσω αυλή».

Ο Λι περίμενε λίγο μέχρι να γυρίσει από την τουαλέτα, αλλά ήταν ζεστά κι αποπνικτικά μέσα, οπότε πήγε στην μπροστινή αυλή και κάθισε στο μεγάλο οικογενειακό τραπέζι με στέγη από χορτάρι όπου έτρωγαν οικογενειακώς και κάθονταν αν είχαν ελεύθερο χώρο.

Το αληθινό όνομα της κυρίας Λι ήταν Γουάν, αν κι ο σύζυγός της τη φώναζε Μαντ στοργικά καθώς το μεγαλύτερο παιδί τους την έλεγε έτσι και του κόλλησε του κυρίου Λι, αλλά όχι των παιδιών. Κατάγεται από το χωριό Μπααν Νουά, όπως κι ο Λι, αλλά οι δικοί της δεν είχαν πάει πουθενά, ενώ η οικογένεια του Λι είχε έρθει από την Κίνα δύο γενιές πριν, αν και αυτή η πατρίδα δεν ήταν πολύ μακριά.

Ήταν σαν τις άλλες γυναίκες της περιοχής. Στα νιάτα

της, ήταν όμορφο κορίτσι, αλλά τα κορίτσια δεν είχα πολλές ευκαιρίες στο παρελθόν ούτε τις ενθάρρυναν να είναι φιλόδοξες, όχι ότι τα πράγματα άλλαξαν πολύ και για την κόρη της ακόμα και μετά από είκοσι χρόνια. Η κυρία Λι ήταν ικανοποιημένη να βρει σύζυγο μετά το σχολείο, οπότε όταν ο Χενγκ Λι τη ζήτησε σε γάμο κι έδειξε στους γονείς της τα λεφτά που είχε στην τράπεζα, σκέφτηκε ότι ήταν το καλύτερο κελεπούρι από τους ντόπιους. Δεν είχε, επίσης, την επιθυμία να ξεφύγει από τους φίλους και τους συγγενείς για να πάει στην πόλη να διευρύνει τους ορίζοντες της.

Αγάπησε τον Χενγκ Λι με τον δικό της τρόπο, αν κι η ερωτική επιθυμία καταλάγιασε γρήγορα στη σύντομη ερωτική ζωή τους και τώρα ήταν περισσότερο συνέταιρος παρά σύζυγος στην οικογενειακή επιχείρηση, αφοσιωμένη στην επιβίωση αυτών και των δύο παιδιών τους.

Η Γουάν δεν έψαξε ποτέ εραστή, αν κι είχε προτάσεις πριν και μετά τον γάμο της. Τότε, είχε εξοργιστεί, αλλά τώρα αναπολεί αυτές τις στιγμές με τρυφερότητα. Ο Λι ήταν ο πρώτος της κι ο μοναδικός, και σίγουρα θα είναι ο τελευταίος της, αλλά δεν το μετανιώνει.

Όνειρό της είναι να δει και να φροντίσει τα εγγόνια που τα παιδιά της σίγουρα θα θέλουν με το πλήρωμα του χρόνου, παρόλο που δεν ήθελε, ειδικά η κόρη της, να βιαστεί να παντρευτεί όπως αυτή. Ήξερε ότι τα παιδιά της θα έκαναν σύντομα παιδιά, αν μπορούσαν, επειδή ήταν ο μόνος τρόπος να έχουν οικονομική ασφάλεια σε μεγάλη ηλικία και την

ευκαιρία να διαμορφώσουν την οικογενειακή φήμη.

Η κυρία Λι ενδιαφερόταν για την οικογένεια, την υπόληψη και την τιμή, αλλά δεν χρειαζόταν άλλα υλικά αγαθά. Είχε μάθει χωρίς αυτά εδώ και αρκετό καιρό που δεν την ένοιαζε πλέον.

Είχε ήδη κινητό τηλέφωνο και τηλεόραση, αλλά το σήμα δεν ήταν καλό και δεν μπορούσε να κάνει κάτι παρά να περιμένει την κυβέρνηση να αναβαθμίσει το τοπικό δίκτυο, που σίγουρα θα συμβεί μία μέρα, αν όχι σύντομα. Δεν ήθελε αμάξι επειδή δεν ήθελε να πάει πουθενά κι εξάλλου, οι δρόμοι δεν ήταν πολύ καλοί.

Ωστόσο, δεν ήταν μόνο αυτό, τα άτομα της ηλικίας και της θέσης της πίστευαν ότι το αμάξι είναι άπιαστο όνειρο κι έπαψαν να το επιθυμούν εδώ και δεκαετίες. Με άλλα λόγια, ήταν ικανοποιημένη με το ποδήλατο και το παλιό μηχανάκι που ήταν τα μέσα μεταφοράς της οικογένειας.

Δεν ποθούσε ούτε χρυσό ούτε μοντέρνα ρούχα πια, καθώς το μέγαλωμα δύο παιδιών με τον μισθό ενός αγρότη το κατέστη αδύνατο χρόνια πριν. Εκτός απ' όλα αυτά, η κυρία Λι ήταν μία χαρούμενη γυναίκα που αγαπούσε την οικογένειά της κι ήθελε να μείνει εκεί πού είναι κι όπως είναι, μέχρι να την καλέσει ο Βούδας να πάει στο σπίτι.

Ο κύριος Λι έβλεπε τη γυναίκα του να πηγαίνει προς αυτόν, έφτιαχνε το σαρόνγκ της, αλλά εξωτερικά, υπέθεσε, κάτι δεν πήγαινε καλά, αλλά δεν θα ρωτούσε ποτέ. Κάθισε στην άκρη του τραπεζιού και στριφογύρισε τα πόδια της για

να κάτσει σαν γοργόνα σε δανέζικο βράχο.

«Τι είπε η γριά καρακάξα;»

«Έλα, Μαντ, δεν είναι τόσο κακή! Εντάξει, εσείς οι δύο ποτέ δεν τα πηγαίνατε καλά, αλλά μερικές φορές έτσι γίνεται, σωστά; Ποτέ δεν λέει κακή κουβέντα για σένα και πριν μισή ώρα ρωτούσε για την υγεία των παιδιών και τη δική σου».

«Πόσο χαζός είσαι μερικές φορές, Χενγκ. Μιλά για μένα και σε μένα με ωραία λόγια όταν υπάρχουν άνθρωποι γύρω, αλλά όποτε είμαστε μόνες μας, μου συμπεριφέρεται σαν σκουπίδι και πάντα το έκανε. Με μισεί, αλλά είναι πολύ ύπουλη για να σε αφήσει να το δεις αυτό, διότι ξέρει ότι θα πάρεις το μέρος μου κι όχι το δικό της. Εσείς οι άντρες πιστεύετε ότι είστε σοφοί, αλλά δεν ξέρετε τι γίνεται κάτω από τη μύτη σας.

Με έχει κατηγορήσει για πολλά πράγματα με την πάροδο των χρόνων: για ακατάστατο σπίτι, ότι δεν πλένω τα παιδιά και μία φορά μου είπε ότι το φαγητό μου μύριζε λες κι είχα βάλει περιπτώματα κατσίκας για γεύση!

Δεν ξέρεις ούτε τα μισά, αλλά δεν πιστεύεις ούτε την ίδια σου τη γυναίκα; Ναι, μπορείς να χαμογελάς, αλλά δεν ήταν αστείο για μένα τα τελευταία τριάντα χρόνια. Τέλος πάντων, τι σου είπε;»

«Στην πραγματικότητα τίποτα, ήταν ένας ιατρικός έλεγχος, η ίδια παλιά ρουτίνα. Ξέρεις, να κατουρήσω σε λίγα βρύα, να φτύσω σε μία πέτρα και με ψέκασε με αλκοόλ με

το πλατύ γέρικο στόμα της. Με ανατριχιάζει η σκέψη. Είπε ότι θα μου πει αύριο, όταν μάθει το αποτέλεσμα.

Πού είναι τα παιδιά; Δεν θα έπρεπε να πάρουν μέρος στην οικογενειακή συζήτηση;»

«Δεν νομίζω. Εξάλλου, δεν ξέρουμε τίποτα ακόμη, ξέρουμε; Έχεις καμία ιδέα;»

«Όχι. Έλεγα να πάω για μασάζ στην Κινεζούλα που ίσως βοηθήσει αν το πάει χαλαρά. Εκπαιδεύτηκε στη βόρεια Ταϊλάνδη και είναι λίγο άγρια, έτσι λένε. Ειδικά έτσι όπως είμαι μέσα μου. Ίσως βελτιωθώ με μαλακό τρίψιμο, τι πιστεύεις κι εσύ, καλή μου;»

«Ναι, ξέρω τι εννοείς με το μαλακό τρίψιμο. Αν είναι έτσι, γιατί δεν ζητάς από τον θείο σου να το κάνει; Γιατί να επιλέξεις μία νέα γυναίκα;»

«Δεν μου αρέσουν τα αντρικά χέρια πάνω μου. Στο έχω εξηγήσει ξανά πριν, αλλά αν σε αναστατώνει, δεν θα πάω για μασάζ.»

«Δεν λέω ότι δεν μπορείς να πας! Για όνομα, δεν θα μπορούσα να σε εμποδίσω να πας οπουδήποτε! Παρ' όλα αυτά, όπως λες, λένε ότι είναι λίγο σκληρή και μπορεί να σου κάνει περισσότερο κακό παρά καλό. Νομίζω ότι θα ήταν καλύτερα να μην πας μέχρι να μάθουμε νέα από τη θεία σου.»

«Ναι, μάλλον έχεις δίκιο. Δεν μου είπες πού είναι τα παιδιά.»

«Δεν είμαι σίγουρη, νόμιζα ότι θα είχαν επιστρέψει μέχρι

τώρα. Βγήκαν μαζί για να πάνε σε γενέθλια ή κάτι τέτοιο το σαββατοκύριακο».

Οι Λι είχαν δύο παιδιά, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι, κι ένωσαν τυχεροί γι' αυτό, επειδή προσπαθούσαν να κάνουν παιδί για δέκα χρόνια πριν κάνουν το αγόρι. Ήταν είκοσι και δεκαέξι ετών αντίστοιχα, οπότε ο κύριος κι η κυρία Λι έχουν παραιτηθεί από την ιδέα να κάνουν κι άλλα παιδιά.

Είχαν σταματήσει να προσπαθούν εδώ και καιρό.

Ωστόσο, ήταν καλά, σεβαστά κι υπάκουα παιδιά κι έκαναν περήφανα τους γονείς τους ή τουλάχιστον, αυτά που ήξεραν οι γονείς τους έκαναν περήφανους, διότι ήταν σαν τα υπόλοιπα αξιοπρεπή παιδιά: 90% καλά, αλλά μπορούσαν να κάνουν αταξίες κι είχαν μυστικές σκέψεις που οι γονείς τους δεν θα ενέκριναν.

Ο άρχοντας Λι, ο γιος, Ντεν ή αλλιώς ο Νεαρός Λι, μόλις είχε γίνει είκοσι και είχε τελειώσει το σχολείο σχεδόν δύο χρόνια. Αυτός, όπως κι η αδερφή του, πέρασαν χαρούμενη παιδική ηλικία, αλλά άρχισε να συνειδητοποιεί το γεγονός ότι ο πατέρας του έχει σχεδιάσει μία δύσκολη ζωή γι' αυτόν, όχι ότι δεν είχε δουλέψει στη ζωή του πριν και μετά το σχολείο. Όμως, τότε υπήρχε χρόνος για ποδόσφαιρο, πινγκ-πονγκ και κορίτσια στους σχολικούς χορούς.

Όλα τελείωσαν τώρα όπως κι οι προοπτικές για τη σεξουαλική του ζωή, όχι ότι είχε να καυχηθεί για πολλά πράγματα; σπάνια φιλιά και ψάξιμο, αλλά τώρα δεν είχε τίποτα για σχεδόν δύο χρόνια. Ο Ντεν θα έφευγε για την

πόλη αμέσως, αν γνώριζε τι θα έκανε εκεί, αλλά δεν είχε κάποια φιλοδοξία εκτός από το να κάνει συχνά σεξ.

Οι ορμόνες του είχαν φέρει τα πάνω κάτω σε βαθμό που κάποιες από τις κατσίκες του φαινόταν ελκυστικές, κάτι που τον ανησυχούσε πολύ.

Ήξερε ότι θα έπρεπε να παντρευτεί αν ήθελε να έχει φυσιολογική σχέση με μία γυναίκα.

Ο γάμος, αν κι είχε το κόστος του να κάνεις παιδιά, φαινόταν πολύ ελκυστικός.

Η δεσποινίς Λι, γνωστή ως Ντιν, ήταν μία όμορφη δεκαεξάχρονη, που τελείωσε το σχολείο το καλοκαίρι και σπούδαζε δύο χρόνια λιγότερο από τον αδερφό της, που ήταν αρκετά φυσιολογικό στην περιοχή. Όχι επειδή ήταν λιγότερο έξυπνη, αλλά επειδή γονείς και κορίτσια υπέθεταν ότι όσο

νωρίτερα έκανε κάποιος οικογένεια, τόσο το καλύτερο. Ήταν, επίσης, πιο εύκολο να βρει σύζυγο μία κοπέλα μικρότερη των 20 ετών παρά μεγαλύτερη. Η Ντιν αποδεχόταν αυτή την παραδοσιακή σοφία αναντίρρητα, παρά τις αμφιβολίες της μητέρας της.

Δούλευε πριν και μετά το σχολείο σε όλη της τη ζωή κι ίσως πιο σκληρά από τον αδερφό της, αν και δεν θα το έβλεπε ποτέ, αφού οι γυναίκες ήταν ουσιαστικά εργατικές δούλες παντού.

Ωστόσο, η Ντιν είχε φιλοδοξίες. Ονειρευόταν ερωτικά μπερδέματα, όπου ο εραστής της θα την έπαιρνε και θα την

πήγαινε στην Μπανγκόκ, όπου θα γινόταν γιατρός κι αυτή θα περνούσε τη μέρα της ψωνίζοντας με τις φίλες της. Οι ορμόνες της τη δυσκόλευαν, αλλά η τοπική τους κουλτούρα της απαγόρευε να τις ομολογήσει, ακόμη και στον εαυτό της. Ο πατέρας, ο αδερφός της, ακόμη κι η μητέρα της ίσως την τιμωρούσαν αν την έπιαναν ακόμη και να χαμογελάει σε αγόρι εκτός οικογενείας.

Το ήξερε και το αποδεχόταν αναντίρρητα.

Ήταν το σχέδιο της να αρχίσει να ψάχνει σύζυγο αμέσως κι η μαμά της προσφέρθηκε να τη διευκολύνει, καθώς κι οι δύο κυρίες Λι ήξεραν ότι έπρεπε να γίνει το συντομότερο για να μην κινδυνεύσει η υπόληψη της οικογένειάς τους.

Γενικά, οι Λι ήταν μία τυπική οικογένεια για την κοινότητα και χαίρονταν γι' αυτό. Συνέχιζαν τη ζωή τους με τους περιορισμούς των τοπικών ηθών και το θεωρούσαν σωστό, ασχέτως αν τα δύο παιδιά τους είχαν όνειρα να πάνε στην πόλη. Το πρόβλημα ήταν ότι η έλλειψη φιλοδοξίας που αναπτυσσόταν στον λαό τους καθυστερούσε, που ήταν καλό για την κυβέρνηση, καθώς η νεολαία θα είχε εξαφανιστεί προ πολλού από την επαρχία και θα πήγαινε στην Μπανγκόκ κι από εκεί σε ξένες χώρες όπως η Ταϊβάν και το Ομάν όπου οι μισθοί ήταν καλύτεροι. Παρ' όλα αυτά, η ελευθερία από τη σκληρή πίεση των συνομηλίκων ήταν δελεαστική. Πολλά νέα κορίτσια πήγαν στην Μπανγκόκ. Κάποια βρήκαν αξιοπρεπείς δουλειές, αλλά πολλές κατέληξαν να δουλεύουν στη βιομηχανία

του σεξ των μεγαλύτερων πόλεων κι από εκεί, λίγες ταξίδεψαν πιο μακριά, ακόμα κι εκτός Ασίας. Υπήρχαν πολλές τρομακτικές ιστορίες για να αποτρέψουν αυτά τα κορίτσια από αυτόν τον δρόμο και λειτούργησαν στην Ντιν και τη μητέρα της.

Ο κύριος Λι αγαπούσε τη ζωή και την οικογένειά του, αν και δεν ήταν εύκολο να το παραδεχτεί εκτός σπιτιού και δεν ήθελε να τους χάσει από κάποια αρρώστια που ίσως είχε αρχίσει να αναπτύσσεται σε αυτόν όταν ήταν ακόμη νέος.

Ο ηλικιωμένος κύριος Λι (αν και ήξερε ότι οι λιγότεροι ευσεβείς νέοι τον αποκαλούσαν γερο-Λι) ήταν ιδεαλιστής στα νιάτα του και είχε γραφτεί να πολεμήσει για το Βόρειο Βιετνάμ μόλις τελείωσε το σχολείο. Έμειναν στα σύνορα με το Λάος, οπότε το Βόρειο Βιετνάμ δεν ήταν πολύ μακριά κι ήξερε για τις ρίψεις βομβών των Αμερικανών εκεί και στο Λάος και ήθελε να το σταματήσει.

Είχε συνταχθεί με τους κομμουνιστές και πήγε στο Βιετνάμ για πολεμική εκπαίδευση. Πολλοί από τους εκπαιδευόμενους ήταν σαν κι αυτόν, μισοί Κινέζοι, κι αγανάκτησε με τις ξένες δυνάμεις που θέλουν να καθορίσουν το μέλλον της χώρας του. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί οι Αμερικανοί που ζούσαν πολλά χιλιόμετρα μακριά τους νοιάζονταν για την εξουσία σ' αυτή τη μικρή χώρα. Ποτέ δεν ανησύχησε ποιον πρόεδρο ψήφιζαν.

Ωστόσο, όπως ήταν της μοίρας γραφτό, δεν είχε

την ευκαιρία να πυροβολήσει εν βρασμώ ψυχής καθώς χτυπήθηκε από θραύσματα βόμβας που έριξαν οι Αμερικανοί καθώς μεταφερόταν από το στρατόπεδο εκπαίδευσης στο πεδίο της μάχης την πρώτη του μέρα μετά την αποφοίτηση από την εκπαίδευση. Οι πληγές του ήταν επίπονες, αλλά όχι θανάσιμες, αν κι αρκετές για να τον καταστήσουν ανάπηρο πάνω που ήταν αρκετά υγιής για να βγει από το νοσοκομείο. Χτυπήθηκε στο πάνω μέρος του αριστερού ποδιού από το μεγαλύτερο κομμάτι, αλλά μερικά μικρότερα κομμάτια διαπέρασαν των θώρακά του, που υποθέτει ότι είναι ο λόγος της δυσφορίας του. Υπήρχε, επίσης, η φήμη ότι πυροβολήθηκε.

Επέστρεψε κουτσαίνοντας και με αρκετή αποζημίωση να αγοράσει μία μικρή φάρμα, αλλά αφού το πόδι του δεν ήταν καλά, αγόρασε τη φάρμα κι ένα κοπάδι κασίκες που της έτρεφε και πουλούσε. Μέσα σε έναν χρόνο από την επιστροφή του, το πόδι του ήταν καλύτερα από ποτέ και παντρεύτηκε μία όμορφη ντόπια κοπέλα που ήξερε και του άρεσε σε όλη του τη ζωή. Καταγόταν από αγρότες και ζούσαν μία ευτυχισμένη, αλλά φτωχική ζωή.

Κάθε μέρα, εκτός της Κυριακής, ο κύριος Λι πήγαινε το κοπάδι του στα υψίπεδα για να βοσκήσει, και το καλοκαίρι, θα έμενε συχνά τη νύχτα σε έναν από τους καταυλισμούς που είχε από εδώ κι από εκεί κι έμαθε να φτιάχνει στον στρατό. Αναπόλησε εκείνες τις εποχές με νοσταλγία, χαρούμενες μέρες, αν και δεν θα τις αποκαλούσε έτσι τότε.

Δεν υπήρχαν πια αρπακτικά στα βουνά, εκτός των ανθρώπων, επειδή όλες οι τίγρεις είχαν σκοτωθεί καιρό πριν για να χρησιμοποιηθούν στην κινεζική φαρμακοβιομηχανία. Ο κύριος Λι είχε ανάμεικτα συναισθήματα γι' αυτό. Από τη μία, ήξερε ότι ήταν ντροπή, αλλά από την άλλη δεν είχε διάθεση να υπερασπιστεί τις κατσίκες του από τις περιπλανώμενες τίγρεις το βράδυ. Όταν αρρώστησε πριν περίπου μία εβδομάδα, ήταν γιδοβοσκός για περίπου τριάντα έτη, οπότε ήξερε τα βουνά τόσο καλά όσο κι οι άνθρωποι τα τοπικά πάρκα τους.

Ήξερε ποιες περιοχές να αποφύγει εξαιτίας των ναρκών και της στρυχνίνης που έριξαν οι Αμερικανοί τη δεκαετία του '70 κι ήξερε ποιες περιοχές είχαν εκκαθαριστεί, αν κι οι ναρκοσυλλέκτες είχαν ξεχάσει κάνα δυο καθώς ανακαλύφτηκε μία από τις κατσίκες τους μόλις πριν έναν μήνα. Ήταν ντροπή, αν και το νεκρό σώμα της δεν πήγε χαμένο και πέθανε γρήγορα καθώς μία πέτρα που ξεκόλλησε απασφάλισε μία νάρκη που τινάχτηκε στον αέρα και της έκοψε το κεφάλι.

Ήταν πολύ μακριά για να κουβαλήσει το κουφάρι της σπίτι, οπότε ο κύριος Λι πέρασε μερικές μέρες στα βουνά πέφτοντας με τα μούτρα στο φαγητό ενώ η οικογένειά του πίσω στη φάρμα ανησυχούσε πολύ γι' αυτόν.

Ο κύριος Λι ήταν ένας ικανοποιημένος άντρας. Απολάμβανε τη ζωή του και την εξωτερική ζωή κι είχε συμφιλιωθεί με το γεγονός ότι δεν θα γινόταν ποτέ πλούσιος

και δεν θα πήγαινε ξανά στο εξωτερικό.Γι' αυτόν τον λόγο, η σύζυγός του κι αυτός ήταν χαρούμενοι που είχαν μόνο δύο παιδιά. Τα αγαπούσε και τα δύο εξίσου και ήθελε το καλύτερο και για τα δύο, αλλά χαιρόταν επίσης που τελείωσαν το σχολείο και μπορούσαν να δουλεύουν πλήρως στη φάρμα, όπου η γυναίκα του καλλιεργούσε βότανα, λαχανικά κι είχε τρία γουρούνια και μερικές ντουζίνες κοτόπουλα.

Ο κύριος Λι σκεφτόταν πόσο θα μπορούσε να επεκτείνει τη φάρμα του με επιπλέον βοήθεια. Ίσως να μπορούσαν να έχουν ακόμα μία ντουζίνα κοτόπουλα, λίγα παραπάνω γουρούνια κι ένα χωράφι με καλαμπόκια.

Εύπνησε από την ονειροπόληση του «Κι αν είναι σοβαρό, Μαντ; Δεν το ανέφερα ξανά, αλλά λιποθύμησα δύο φορές αυτήν την εβδομάδα και παραλίγο να λιποθυμήσω κι άλλες τρεις».

«Γιατί δεν το είπες;»

«Δεν ήθελα να σε ανησυχήσω και δεν θα μπορούσες να κάνεις κάτι, σωστά;»

«Όχι προσωπικά, αλλά θα πήγαινα νωρίτερα στη θεία σου και θα προσπαθούσα να σε στείλω σε κάποιον επαγγελματία γιατρό».

«Με ξέρεις, Μαντ. Θα έλεγα "Ας περιμένουμε να δούμε τι θα πει η θεία πριν ξοδέψουμε λεφτά." Παραδέχομαι ότι αισθάνομαι λίγο παράξενα και φοβάμαι τι θα πει αύριο η θεία».

«Κι εγώ. Νιώθεις στ' αλήθεια άσχημα;»

«Μερικές φορές, αλλά δεν έχω καθόλου ενέργεια. Συνήθιζα να τρέχω και να χοροπηδάω με τις κατσίκες, αλλά τώρα κουράζομαι και μόνο που τις βλέπω! Κάτι τρέχει, είμαι σίγουρος».

«Κοίτα, μπαμπούλη», χαϊδευτικό για αυτόν καθώς σήμαινε «μπαμπάς» στα ταϊλανδέζικα. «Τα παιδιά είναι στην πύλη. Θέλεις να έρθουν να τους μιλήσεις τώρα;»

«Όχι, έχεις δίκιο, να μην τα ανησυχήσουμε. Πιστεύω ότι θεία θα με καλέσει αύριο το απόγευμα, οπότε πες τους ότι θα έχουμε οικογενειακή συνάντηση την ώρα του τσάι και να είναι εκεί. Θα πάω να ξαπλώσω τώρα γιατί κουράστηκα. Το σάλιο της θείας με ζωντάνεψε για λίγο, αλλά πέρασε η επίδρασή του. Πες τους ότι είμαι καλά και ζήτα από τον Ντεν να βγάλει τις κατσίκες αύριο, εντάξει; Δεν χρειάζεται να τις πάει μακριά, μόνο μέχρι το ρυάκι για να φάνε χορτάρι από το ποτάμι και να πιουν νερό. Δεν θα πάθουν τίποτα για μια-δυο μέρες.

Όταν βρεις δέκα λεπτά, θα μου φτιάξεις από το ειδικό σου τσάι, σε παρακαλώ; Αυτό με την πιπερόριζα, το γλυκάνισο και τα υπόλοιπα. Νομίζω θα με χαροποιήσει λίγο. Και λίγους σπόρους πεπονιού κι ηλιοτρόπιου. Μπορείς να ζητήσεις από την Ντιν να μου τους σπάσει;»

«Τι λες για λίγη σούπα; Είναι η αγαπημένη σου».

«Ναι, εντάξει. Αν με έχει πάρει ο ύπνος, βάλε τη στο τραπέζι και θα την φάω κρύα μετά.»

Γεια σας, παιδιά. Θα πάω για ύπνο νωρίς σήμερα, δεν θέλω να σας ανησυχήσω, είμαι καλά. Η μητέρα σας θα σας πει λεπτομέρειες. Νομίζω ότι έχω κάποιο είδος μόλυνσης, Καληνύχτα σε όλους».

«Καληνύχτα, μπαμπούλη», απάντησαν όλοι. Η Ντιν έμοιαζε να ανησυχεί πολύ καθώς κοιτούσαν ανήσυχα πρώτα τον κύριο Λι που αποχωρούσε και μετά ο ένας τον άλλον.

Καθώς ο κύριος Λι ήταν ξαπλωμένος στο σκοτάδι, ένιωθε τα πλευρά του να πάλλονται ακόμα περισσότερο, όπως ένα χαλασμένο δόντι που προκαλεί πονόδοντο μέσα στη νύχτα, αλλά ήταν τόσο εξουθενωμένος που αποκοιμήθηκε αμέσως πριν του φέρουν το τσάι, τη σούπα και τους σπόρους.

Από έξω, στο μεγάλο τραπέζι στο ημίφως, καθόταν η υπόλοιπη οικογένεια και συζητούσαν για την κατάσταση του κυρίου Λι χαμηλόφωνα, παρά το γεγονός ότι δεν θα τους άκουγε κανείς αν μιλούσαν δυνατά.

«Θα πεθάνει ο μπαμπούλης, μαμά;» ρώτησε η Ντιν δακρύνοντας.

«Φυσικά κι όχι, αγάπη μου», απάντησε «δεν νομίζω, τουλάχιστον».

1 2. ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΛΙ

Βάσει του τυπικού αγροτικού στυλ, όλοι κοιμόντουσαν μαζί στο μόνο εσωτερικό δωμάτιο: ο μπαμπάς κι η μαμά είχαν διπλό στρώμα, τα παιδιά από ένα μονό ο καθένας και τα τρία κρεβάτια προστατεύονταν από κουνουπιέρες, οπότε

όταν ξύπνησαν το ξημέρωμα, περπατούσαν στις μύτες για να μην ξυπνήσουν τον Χενγκ.

Ήξεραν ότι κάτι έτρεχε επειδή ξυπνούσε πάντα πρώτος ακόμα και τα πιο κρύα πρωινά. Κρυφοκοίταξαν το χλωμό πρόσωπο του από την κουνουπιέρα κι ανησύχησαν μέχρι που τους έδωξε η μητέρα τους.

«Ντιν, κάνε μου μία χάρη, παρακαλώ. Δεν μου αρέσει η όψη του πατέρα σου, οπότε κάνε ένα μπάνιο γρήγορα και πήγαινε να δεις αν έχει να μας πει κάτι η θεία, εντάξει; Καλό κορίτσι. Αν δεν είναι ακόμη έτοιμη και πήγαμε νωρίς, ρώτα την αν μπορεί να κάνει ειδική και παραπάνω προσπάθεια για τον ανιψιό της πριν είναι πολύ αργά, εντάξει;»

Η Ντιν άρχισε να κλαίει και έτρεξε να κάνει ντους. «Συγγνώμη, αγάπη μου, δεν ήθελα να σε αναστατώσω!» φώναξε στην κόρη της.

Όταν έφτασε στο σπίτι της θείας δεκαπέντε λεπτά μετά, η ηλικιωμένη σαμάνος είχε ξυπνήσει, ντυθεί και καθόταν στο μεγάλο τραπέζι μπροστά από το σπίτι τρώγοντας σούπα με ρύζι.

«Καλημέρα, Ντιν. Χαίρομαι που σε βλέπω, θέλεις ένα μπολ με σούπα; Είναι πολύ νόστιμη».

Η Ντα νοιαζόταν για τις ανιψιές της κι ειδικά για την Ντιν, αλλά όταν άκουσα τι την ήθελε, δεν αντιστάθηκε να πει ότι η μαμά της ζητούσε πολλά για μία σωστή διάγνωση μέσα σε 24 ώρες.

«Αυτή η μητέρα σου! Εντάξει, θα δούμε τι θα κάνουμε. Ο

μπαμπούλης σου είναι πολύ άσχημα, σωστά;»

«Ναι, θεία Ντα, είναι λευκός σαν νεκρός, αλλά δεν νομίζουμε ότι πέθανε ακόμα. Η μαμά θα τον τρυπούσε όταν έφυγα για να δει αν αποκρίνεται, αλλά δεν περίμενα να μάθω τι έγινε. Δεν θέλω να πεθάνει ο μπαμπούλης, θεία Ντα, σε παρακαλώ σώσε τον».

«Θα κάνω ό,τι μπορώ, παιδί μου, αλλά όταν καλεί ο Βούδας, κανείς δεν μπορεί να πει όχι, αλλά θα δούμε τι μπορούμε να κάνουμε. Έλα μαζί μου».

Η Ντα κατευθύνθηκε στο άδυτο της, άναψε ένα κερί και έκλεισε την πόρτα πίσω τους.

Ήλπιζε ότι η Ντιν θα έδειχνε ενδιαφέρον για τους «παλιούς τρόπους» καθώς ήταν ακόμα νέα για να τη διδάξει, επειδή ήξερε ότι θα χρειαζόταν διάδοχο κάποια μέρα, αν το επάγγελμα έμενε στην οικογένεια Λι.

Έδειξε προς το χαλί των Ερωτήσεων στο πάτωμα κι η Ντιν κάθισε, μετά περπατούσε γύρω από την καλύβα μουρμουρίζοντας προσευχές, ξόρκια κι ανάβοντας λίγα ακόμα κεριά, πριν κάτσει απέναντι από την Ντιν, η οποία κοιτούσε τις χούφτες της.

Η Ντα κοίταξε την ανιψιά της, ένιωσε ένα μικρό τρέμουλο σε όλο της το κορμί, κοίταξε τις χούφτες της για λίγο και μετά κοίταξε πάλι τη Ντιν.

«Έρθες να ζητήσεις συμβουλή για άλλον. Παρακαλώ, κάνε την ερώτησή σου», είπε η Ντα με βαθιά, σκοτεινή και βροντερή φωνή που κανένας δεν είχε ξανακούσει έξω από

την καλύβα.

Η μεταμόρφωση ξάφνιασε την Ντιν, όπως κάθε φορά που η θεία ήταν σε έκσταση και άφηνε άλλη οντότητα να ελέγχει το σώμα της.

Δεν ήταν τόσο το ότι άλλαξε το πρόσωπο της, αν κι άλλαξε, το σώμα της άλλαξε ανεπαίσθητα, όπως ένας ηθοποιός ή μίμος μπορεί να αλλάξει τη στάση του για να υποδυθεί τον ρόλο του, αλλά ήταν κάτι περισσότερο. Ήταν σαν τα εντόσθια της Ντα είχαν αντικατασταθεί με άλλου, που την έκαναν να μοιάζει και να ακούγεται διαφορετική.

Η Ντιν κοίταξε την ηλικιωμένη σαμάνο που δεν ήταν πια η θεία της.

«Σαμάνε, ο πατέρας μου είναι πολύ άρρωστος. Θα ήθελα να ρωτήσω τι έχει και τι μπορούμε να κάνουμε».

Το άτομο, η θεία της ακουγόταν σαν άντρας εκείνη τη στιγμή, έβαλε ένα χέρι στα δέματα που είχε φέρει χθες ο Χενγκ και έκλεισε τα μάτια της θείας. Η Ντιν νόμιζε ότι έγινε μεγάλη παύση και σιωπή τόσο βαθιά, που θα έλεγε ότι άκουγε τα μυρμήγκια να περπατάνε στο σκληρό πάτωμα από λάσπη.

Η Ντιν είχε παρακολουθήσει ντουζίνες από τέτοιες συνεδρίες πριν, αν και ποτέ για κάτι τόσο σοβαρό, όσο αυτό. Είχε ρωτήσει για έναν στομαχόπονο μία φορά, για τις περιόδους της πριν μερικά χρόνια και πρόσφατα ρώτησε αν θα παντρευτεί σύντομα. Δεν τη φόβιζε το σκηνικό, μόνο το αποτέλεσμα, αλλά ήξερε ότι έπρεπε να

κάθεται, να περιμένει και να παρατηρεί καθώς το έβρισκε συναρπαστικό.

Η σαμάνος ξετύλιξε αργά το πρώτο δέμα που περιείχε την πέτρα, το εξέτασε προφορικά, το μύρισε και το έβαλε πάλι στο φύλλο μπανάνας, μετά πήρε το φύλλο που περιείχε βρύα και το μύρισε πριν το τοποθετήσει στο χαλί μπροστά της.

Η σαμάνος κοίταξε την Ντιν για λίγο σοβαρά και μετά μίλησε,

«Αυτός για τον οποίο ανησυχείς είναι πολύ άρρωστος. Στην πραγματικότητα, ήταν κοντά στον θάνατο πριν παράγει αυτά τα δείγματα, αλλά δεν πέθανε ακόμα. Κάποια εσωτερικά όργανά του, ειδικά αυτά που καθαρίζουν το αίμα, είναι σε κακή κατάσταση. Αυτά που αποκαλείτε νεφρά στα ταϊλανδέζικα έχουν σταματήσει να λειτουργούν και το συκώτι διαλύεται ραγδαία. Αυτό σημαίνει ότι πλησιάζει ο θάνατος. Δεν υπάρχει γιατρεία».

Η σαμάνος άρχισε ξαφνικά να τρέμει και πήρε πάλι τη μορφή της ηλικιωμένης θείας Ντα, που βλεφάρισε λίγες φορές, στριφογύρισε λίγο σαν να φορούσε ένα παλιό στενό φόρεμα και έτριψε τα μάτια της.

«Δεν ήταν καλά τα νέα, σωστά, παιδί μου; Ξέρεις ότι όταν είμαι σε έκσταση, δεν μπορώ πάντα να τα ακούσω όλα, αλλά άκουσα κάποια και καταλαβαίνω από το πρόσωπό σου ότι ο πατέρας σου δεν είναι καλά».

«Το πνεύμα είπε ότι ο μπαμπούλης σίγουρα θα πεθάνει σύντομα, καθώς δεν υπάρχει γιατρεία για διαλυμένα νεφρά

και συκώτι»,

«Λυπάμαι, Ντιν. Ξέρεις ότι θαυμάζω τον πατέρα σου. Ξέρεις, έχω μάθει κάποια κόλπα μόνη μου όλα αυτά τα χρόνια εκτός της ύπνωσης. Ας ρίξουμε μία ματιά τώρα. Ναι, η πέτρα. Βλέπεις πού έφτυσε ο πατέρας σου; Δεν υπάρχουν σημάδια! Σημαίνει ότι δεν υπάρχει αλάτι στο σάλιο του, ούτε αλάτι, ούτε ιχνοστοιχεία, ούτε βιταμίνες, ούτε τίποτα, μόνο νερό.

Τώρα, τα βρύα», τα μύρισε από μακριά και μετά τα έφερε πιο κοντά στη μύτη της. «Το ίδιο! Μύρισε τα!» Τα έδωσε στην Ντιν να τα μυρίσει, αλλά η Ντιν δίσταζε να μυρίσει τα ούρα τους πατέρα της.

«Έλα, δεν δαγκώνουν!» είπε η Ντα. Η Ντιν υπάκουσε.

«Δεν έχει οσμή, μόνο μία οσμή από βρύα».

«Ακριβώς! Τα ούρα των ανδρών μυρίζουν σαν της γάτας αν τα έχεις τυλιγμένα, αλλά του μπαμπά σου όχι. Έτσι, δεν υπάρχει κρέας να σαπίσει. Συνεπώς, το αίμα του μπαμπά σου είναι νερό. Δεν μπορείς να ζήσεις για πολύ έχοντας νερό ως αίμα, μπορείς; Δεν έχει λογική, σωστά; Το αίμα μεταφέρει τα καλά στοιχεία στο σώμα, και στον πατέρα σου δεν υπάρχει, οπότε γι' αυτό είναι αδύναμος συνεχώς!

Πήγαινε σπίτι τώρα, δεξ αν είναι αργά, κι αν είναι ακόμα ζωντανός, γύρνα να με πάρεις με το σκούτερ σου. Πήγαινε και βιάσου!».

Η Ντιν βγήκε γρήγορα και έτρεξε για το σπίτι.

Όσο η Ντιν έλειπε για να δει τον πατέρα της, η Ντα

ετοιμαζόταν να φύγει, καθώς ήξερε μέσα της ότι ο Χενγκ της δεν είχε πεθάνει ακόμα, όχι εντελώς, τέλος πάντων.

Επέλεξε μερικά βότανα, τα έβαλε στην τσάντα της, έριξε νερό στο πρόσωπό της έδεσε τα μαλλιά της με ένα μαντίλι λόγω του ρεύματος από την επερχόμενη βόλτα με το μηχανάκι. Έπειτα, βγήκε έξω να περιμένει την ανιψιά της.

Η Ντιν έφτασε λίγα λεπτά αργότερα μέσα σε ένα σύννεφο σκόνης.

«Γρήγορα, θεία. Η μαμά λείνει έρθεις γρήγορα γιατί είναι έτοιμος να πεθάνει».

Η Ντα ανέβηκε πλάγια στο σκούτερ, όπως μία κυρία, κι έφυγαν με τα μακριά μαλλιά της Ντιν να μαστιγώνουν το ρυτιδιασμένο πρόσωπό της επίμονα και προσπάθησε να τα αποφύγει.

Καθώς έφταναν, η Ντα κατέβηκε καθώς ήταν σβέλτη για την ηλικία της και έτρεξε να μπει στο σπίτι.

«Ευχαριστούμε που ήρθες τόσο γρήγορα, θεία Ντα. Είναι ξύπνιος στο κρεβάτι».

«Το μάντεψα ότι θα είναι στο κρεβάτι κι όχι με τις αγαπημένες του κατσίκες!» Σήκωσε την κουνουπιέρα και κάθισε στο ξύλινο πάτωμα δίπλα στο κεφάλι του. Πρώτα, κοίταξε το δέρμα του, τα μαλλιά του, το δέρμα του και μετά άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε μέσα τους.

«Κατάλαβα. Δείξε μου τα πόδια του!» Η Γουάν αποκάλυψε τα πόδια του άντρα της κι η Νταν έσκυψε να τα πιάσει και να τα δει καλύτερα.

«Δεν έχω ξαναδεί τέτοια σοβαρή έλλειψη ουσίας στο αίμα. Μου δίνεις την άδεια να πω στα παιδιά σου τι να κάνουν; Ωραία, θα επιστρέψω σύντομα. Βάλε στο κεφάλι του άντρα σου μερικά μαξιλάρια για να ανυψωθεί, θα στείλω μέσα την Ντιν να σε βοηθήσει ενώ ο Ντεν με βοηθάει έξω».

«Ναι, θεία, φυσικά. Οτιδήποτε για να βοηθήσω τον αγαπημένο μου Χενγκ».

«Ωραία, ας δούμε τι μπορούμε να κάνουμε, εντάξει;» είπε, σηκώθηκε και κατέβηκε στο ισόγειο.

«Ντιν, πήγαινε να βοηθήσεις τη μητέρα σου, Ντεν, έλα μαζί μου, όλοι πρέπει να δράσουμε σβέλτα και με ακρίβεια».

Η Ντιν έφυγε κι ο Ντεν ρώτησε τι μπορούσε να κάνει για να βοηθήσει.

«Πήγαινε και φέρε μου τον πιο δυνατό κόκκορα! Γρήγορα, παλικάρι μου!»

Όταν επέστρεψε με το πουλί ανά χείρας, η Ντα του το πήρε.

«Τώρα, δέσε τον πιο δυνατό σου τράγο σε έναν πάσσαλο τόσο δυνατά ώστε να μην μπορεί να κουνηθεί ούτε χιλιοστό- είτε καθιστός είτε όρθιος, το ίδιο μου κάνει».

Ενώ ο Ντιν έφυγε βιαστικά, η Ντα κούρνιασε στην άκρη του τραπεζιού, έκοψε τον λαιμό του κόκκορα, έχυσε το αίμα του σε ένα μπολ, πέταξε το άψυχο σώμα του στο καλάθι των λαχανικών στο τραπέζι και μετά ανέβηκε πάνω.

«Ντιν» είπε όταν έφτασε, «έχεις κατσικίσιο γάλα ή

οποιοδήποτε γάλα στο ψυγείο; Αν όχι, πάρε μία κανάτα και φέρε φρέσκο, σε παρακαλώ».

Δεν χρειαζόταν να της πουν να βιαστεί, είχε ήδη φύγει.

«Εντάξει, Γουάν, ξύπνησε;»

«Όχι, πολύ, θεία, έτσι κι έτσι.»

«Εντάξει, κλείσε του τη μύτη και θα του ρίξω το αίμα στον λαιμό του». Πίεσε το κλειστό του σαγόνι με τον δείκτη και το μεσαίο δάχτυλο για να το ανοίξει, πίεσε προς τα πίσω το κεφάλι του κι έχυσε λίγο αίμα κοτόπουλου στον λαιμό του.

Η Ντα μάντεψε από τον τρόπο που ψέλλιζε ο Χενγκ σαν βενζινοκίνητο αμάξι ότι το τουλάχιστον το μισό αίμα κατέβαινε με τον σωστό τρόπο.

Ο Χενγκ άνοιξε ελαφρώς τα μάτια του.

«Τι μου κάνετε, παλιομάγισσες;» ψιθύρισε. «Αυτό ήταν απαίσιο!».

«Το φαντάστηκα» είπε η Ντα «πολύ έντονο, πρέπει να το συνηθίσει».

Όταν έφτασε η Ντιν, είπε «Φρέσκο γάλα, ακόμα ζεστό από τη Λουλουδένια, την καλύτερη κατσίκα μας».

Η Ντα το πήρε, το ανακάτεψε μισό-μισό με το εναπομείναν αίμα και το έχυσε στο λαιμό του Χενγκ όπως πριν με το ίδιο αποτέλεσμα, αλλά λίγη παραπάνω αντίσταση.

«Το βλέπεις αυτό; Δυναμώνει συνεχώς! Ο Χενγκ προσπαθεί να μας πολεμήσει, αντιστέκεται. Ίσως δεν τον χάσαμε εντελώς ακόμα!

Εντάξει! Γουάν, συνέχισε με το γάλα, αλλά κράτα το μισό που έμεινε. Θα γυρίσω σε λίγα λεπτά».

Κατέβηκε και φώναξε τον Ντεν.

«Είναι έτοιμη η κατσίκα;»

«Ναι, θεία, εκεί είναι».

«Ωραία, έλα μαζί μου».

Η Νταν έκοψε με το ξυράφι τη φλέβα του λαιμού της κατσίκας και στράγγισε μερικά λίτρα αίμα.

«Είδες πώς το έκανα; Προσπάθησε να το θυμάσαι γιατί θα χρειάζεται να το κάνεις κάθε μέρα από εδώ και πέρα».

Ανέβηκαν πάνω και εξεπλάγησαν που είδαν τον Χενγκ να μιλά με τη γυναίκα και την κόρη του σαν ασθενής σε νοσοκομείο μετά από αναισθησία: ζαβλακωμένος, αδύναμος και διστακτικός, αλλά κατανοητός.

Η Ντα ανακάτεψε το αίμα της κατσίκας με το εναπομείναν γάλα, αλλά του έδωσε πρώτα να γευτεί το ανόθευτο.

«Είναι αηδιαστικό, θεία!»

«Δοκίμασε αυτό, τότε» του είπε δίνοντάς του ένα ποτήρι με ροζ υγρό.

«Ναι, αυτό είναι αρκετά καλό. Τι είναι; Νιώθω ήδη να μου κάνει καλό».

Ο Χενγκ το ήπιε πρόθυμα.

«Είναι μιλκσέικ με βότανα. Καλό δεν είναι;»

«Ναι, θεία, πολύ καλό. Πολύ αναζωογονητικό. Έχει κι άλλο;»

Η Γουάν κοίταξε την ηλικιωμένη σαμάνο που έγνεψε.

Η Γουάν έβαλε ένα ακόμη ποτήρι και βοήθησε τον άντρα της να το πιει.

«Χαίρομαι πολύ, Χενγκ. Νομίζω ότι αυτό το μιλσέικ είναι η λύση στην αρρώστια σου, αν και μπορούμε να το βελτιώσουμε. Ίσως μπορούμε να βρούμε κι άλλα υλικά για να αλλάξουμε λίγο τη γεύση του πού και πού για να μην είναι βαρετό».

«Ναι, θεία. Ήξερα ότι θα με βοηθήσεις».

«Οτιδήποτε για την οικογένειά μου, χαίρομαι πολύ που βοήθησα» απάντησε και του έδωσε ένα γνήσιο, σπάνιο μεν, ζεστό χαμόγελο.

Ανακάτεψε το υπόλοιπο αίμα και γάλα με μερικά βότανα σε μία κανάτα μιλκσέικ και μετά είπε:

«Χενγκ, νομίζω ότι πρέπει να ξεκουραστείς τώρα. Εδώ υπάρχει κι άλλο μιλκσέικ για αργότερα και θα δείξω στην οικογένειά σου πώς να το φτιάχνει όταν κατέβω κάτω, εντάξει; Ηρέμησε. Πάρε με αν θες βοήθεια. Αντίο προς το παρόν και γρήγορη ανάρρωση».

Μόλις κάθισαν όλοι στο μεγάλο τραπέζι του κήπου αναπαυτικά κι η Γουάν μοίρασε αναψυκτικά φρέσκων φρούτων και κρύο νερό, η Ντα πήρε τον έλεγχο της συζήτησης.

«Όπως είπα και πριν, δεν έχω δει ξανά ποτέ τέτοια ακραία περίπτωση, αλλά φαίνεται ότι η εμπειρία μου και τα Πνεύματα με οδήγησαν στην ενδεδειγμένη λύση. Ωστόσο,

μέχρι τώρα χρησιμοποιήσαμε αυτό που αποκαλούμε "έκτακτες πηγές. Δώσαμε στον Χενγκ αίμα ζώου που δεν τρώνε τα ίδια με τον άνθρωπο, οπότε θα έχει έλλειψη σε ζωτικά υλικά. Αυτό που χρειάζεται να κάνουμε είναι να του δώσουμε συχνό και τακτικό απόθεμα αίματος από ζώα που τρώνε ό,τι κι οι άνθρωποι. Όσο καλύτερο το ταίριασμα, τόσο το καλύτερο είναι για τον Χενγκ. Όλοι ξέρουμε ότι δεν τρώνε όλοι καθημερινά ό,τι έχει ανάγκη το σώμα, οπότε ας υποθέσουμε ότι ούτε ο Χενγκ το κάνει αυτό, αλλά αν του δώσουμε μόνο αίμα κοτόπουλου, θα στερηθεί πολλά και μόνο το μέρος αυτού που είναι "κοτόπουλο" θα ευδοκιμήσει και θα επιζήσει. Το ίδιο θα γίνει αν πίνει μόνο αίμα κασίκας διότι το χορτάρι δεν είναι αρκετό για τους ανθρώπους μακροπρόθεσμα».

«Οπότε, τι προτείνεις, θεία Ντα;» ρώτησε ο Ντεν. «Να βρούμε αίμα μαϊμούς;»

«Ναι, είσαι στη σωστή κατεύθυνση, αλλά οι μαϊμούδες δεν τρώνε ακριβώς ό,τι κι εμείς, σωστά;»

Άφησε για λίγο να πλανηθεί η σκέψη της. Η Ντιν το κατάλαβε πρώτη.

«Θεία, εννοείς ότι ο μπαμπάς θέλει τακτικό απόθεμα από ανθρώπινο αίμα;»

«Ναι, αυτός θα ήταν ο πιο εύκολος τρόπος κι ίσως κι ο μοναδικός μακροπρόθεσμα. Αν δεν μπορείτε να βρείτε συχνό απόθεμα από ανθρώπινο αίμα, πρέπει να του δίνετε τεράστιες ποσότητες αίματος από διάφορα ζώα

για να φτιάξετε την ανθρώπινη δίαιτα. Για παράδειγμα, τα γουρούνια τρώνε πολλά ίδια με εμάς, αλλά δεν τρώνε φρούτα ούτε χοιρινό. Υποθέτω ότι μπορείτε να κρατήσετε κάποια γουρούνια ως δωρητές για τον Χενγκ και να τα ταΐζετε φαγητό ειδικό για το σωστό αίμα και απόθεμα από άλλα ζώα, αλλά και πάλι θέλει πολλή προσπάθεια. Μπορείτε να κάνετε ένα κοκτέιλ από αίμα γουρουνιού, κατσίκας, κοτόπουλου, σκύλου και γάτας και να το κρατήσετε στο ψυγείο, αλλά κανείς δεν το έχει ξανακάνει και τα αποτελέσματα θα είναι απρόβλεπτα. Η λύση είναι πανεύκολη κι είναι το ανθρώπινο αίμα. Ελέγξαμε τα δείγματα του πατέρα σας για επτά ώρες και οι αποδείξεις ήταν ξεκάθαρες. Ο πατέρας σας δεν έχει αίμα. Καθόλου! Ούτε σταγόνα! Θα σας δείξω».

Η Ντα πήρε την τσάντα της κι έβγαλε τα βρύα που ήταν τυλιγμένα στο φύλλο μπανάνας.

«Αυτά είναι τα ούρα του πατέρα σας. Δείτε!» Τους έβαλε φωτιά. «Η φωτιά τρεμοπαίζει λόγω της υγρασίας, αλλά δείτε, δεν υπάρχει χρώμα, ούτε αλάτι, ούτε βιταμίνες, τίποτα στο αίμα. Έχει μόνο νερό στις φλέβες του ακόμη κι αν κοκκινωπό. Μπορούμε να του κάνουμε αφαίμαξη αργότερα και να το ελέγξετε αν θέλετε. Αν είχε αληθινό αίμα, τα βρύα θα είχαν ήδη ξεραθεί και θα φαινόταν το χρώμα τους καθώς καίγονταν. Το ίδιο και με την πέτρα, κοιτάξτε! Ο Χενγκ έφτυσε εδώ, αλλά δεν υπάρχει καθόλου, αλάτι, μόνο νερό. Ο πατέρας σας δεν έχει καθόλου αίμα, ούτε σταγόνα!»

«Είναι άσχημο αυτό, θεία σαμάνε;» ρώτησε ο Ντεν.

«Άσχημο; Ο άνθρωπος δεν ζει χωρίς αίμα! Σ' αγαπώ πολύ, Ντεν, αλλά μερικές φορές φέρεσαι χαζά! Το μυαλό σας μόνο στο σεξ, όπως όλα τα αγόρια της ηλικίας σου! Και να με λες θεία εκτός του ιερού.»

Ο πατέρας σας μεταμορφώθηκε σε βρικόλακα. Δάγκωσε κανέναν από εσάς πρόσφατα;»

«Όχι, θεία, αλλά ίσως δάγκωνε τις κασίκες, δεν μπορούμε να ξέρουμε», είπε ο Ντεν.

«Αυτό είναι σοβαρό, πολύ σοβαρό. Έχω ακούσει ξανά τέτοιες περιπτώσεις, αλλά δεν είχα δει ξανά σε όλη τη μακρά ζωή μου.»

«Ο πατέρας μου έγινε βρικόλακας; Περιμένετε να το πω στους φίλους μου. Χενγκ, ο Βρικόλακας! Αυτό είναι φανταστικό!» είπε ο Ντεν.

«Θα πεθάνει σύντομα;» ρώτησε η Ντιν.

«Προσπαθούμε να τον σώσουμε, βάζουμε τα δυνατά μας κι αυτό σημαίνει ότι δεν πρέπει να το μάθει κανείς. Ντεν! Κατάλαβες! Κανείς μα κανείς, χαζό αγόρι! Είσαι σίγουρη ότι αυτό το αγόρι είναι της οικογένειας Λι, Γουάν;»

Έριξε ένα κατηγορηματικό βλέμμα στη Γουάν, η οποία την κοιτούσε βλοσυρά με όση ασέβεια είχε επιστρατεύσει απέναντι σε μία ηλικιωμένη που μόλις έσωσε τον άντρα της από τον θάνατο.

«Ορίστε, αυτές είναι οι επιλογές σας. Στην τελική, δική σας είναι η απόφαση, και των τεσσάρων, αφού θα πρέπει να

προμηθεύεστε το "γιατρικό" που θα δίνετε στον Χενγκ για όλη την υπόλοιπη ζωή του καθώς δεν υπάρχει άλλη γιατροειά για την κατάστασή του».

Η Ντα έγειρε πίσω σε ένα από τα στηρίγματα της οροφής κι έκλεισε τα μάτια της σαν να έκλεινε ένα βιβλίο και τελείωνε τη συνεδρία της.

Η οικογένεια την κοίταξε και μετά κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον αναρωτιόνταν πώς θα γλίτωναν.

Καθώς η θεία Ντα φαινόταν να είναι σε καταστολή ή κοιμισμένη, όλοι τρεις λογομαχούσαν για το τι θα πρέπει να κάνουν.

«Λοιπόν», είπε η Γουάν «δεν μπορούμε να πάρουμε πολύ αίμα από τους ντόπιους, σωστά; Οι περισσότεροι δεν θα έδιναν ούτε κομμάτι από κρύα πουτίγκα, πόσο μάλλον μία πίντα από το αίματος και δεν έχουμε λεφτά να πληρώσουμε».

«Θα αιχμαλωτίσουμε τουρίστες, θα βάλουμε το αίμα τους σε μπουκάλια και θα τα αποθηκεύσουμε στο ψυγείο» είπε ο Ντεν.

«Δεν έρχονται πολλοί τουρίστες εδώ, έτσι δεν είναι, Ντεν;» είπε η μητέρα του με γύρισμα της γλώσσας της.

«Μπορούμε να κάνουμε το κοκτέιλ με το αίμα διάφορων ζώων και να δωρίζουμε μία πίντα από το αίμα μας κάθε μήνα», πρότεινε η Ντιν.

«Δεν ξέρω πόσο αίμα μπορεί να δώσει ένας άνθρωπος τον χρόνο, αλλά δώδεκα πίντες μου ακούγονται πάρα

πολλές. Καλή σκέψη, όμως, γλυκιά μου.

Ίσως κάποια μέλη της οικογένειας να μπορούν να δωρίσουν αίμα πού και πού, ο πατέρας σας είναι αρκετά αρεστός στην περιοχή».

«Μπορούμε να προσφερθούμε να πάρουμε το αίμα των πεθαμένων» είπε ο Ντεν.

«Πρέπει να πάρεις το αίμα κάποιου πριν πεθάνει, καλέ μου, αλλιώς η καρδιά έχει σταματήσει και δεν υπάρχει τίποτα για να αντλήσουμε το αίμα».

«Μπορούμε να τους κρεμάμε από τα πόδια και να τους βάζουμε μία κάνουλα στον λαιμό ή την καρδιά τους ή και τα δύο;»

«Κατάλαβα. Οπότε αν πεθάνει η αγαπημένη μαμά κάποιου και όλοι κλαίνε, προτείνεις να τρέξουμε πριν κρυώσει και να ρωτήσουμε αν μπορούμε να τη δέσουμε και να στραγγίσουμε το αίμα της σε έναν κουβά για να πει ο αγαπημένος σου πατέρας; Πώς νομίζεις ότι θα πετύχει αυτό;»

«Μπορούμε να ζητήσουμε και πριν λίγο».

«Μην προτείνεις ξανά κάτι τόσο χυδαίο και χαζό!»

«Τι λέτε για μωρά; Ίσως όχι, σωστά;» είπε ο Ντεν και μετά σιώπησε, καθώς όλες του οι προτάσεις απορρίφθηκαν.

«Εν κατακλείδι, έχουμε τις εξής επιλογές: συλλογή ανθρώπινου αίματος και συλλογή αίματος από διάφορα ζώα και δεν ξέρουμε αν θα δουλέψει κανένα από τα δύο. Κάτι άλλο;»

«Θα μπορούσαμε ή ίσως όχι...»είπε.

«Έλα, πες το, χαζό ή όχι. Είμαστε απελπισμένοι και θα σκεφτούμε κάθε πιθανή λύση» είπε η μητέρα τους.

«Θα μπορούσα να γίνω Μουσουλμάνος, να έχω τέσσερις γυναίκες οπότε θα είχαμε ακόμα τέσσερις δωρητές αίματος, κι αν η κάθε μία έκανε από τέσσερα παιδιά, τότε θα είχαμε ακόμα δεκαέξι δωρητές αίματος και...»

«Ναι, εντάξει, Ντεν, ευχόμουν να μην είχα ρωτήσει. Το επόμενο που θα προτείνεις είναι να εκπορνευτεί η αδερφή σου και να χρεώνει δύο πίντες αίμα!»

Η Ντιν κοκκίνισε με τη σκέψη και σοκαρίστηκε που η μητέρα της που το είπε η μητέρα της, αλλά ο Ντεν το καλοσκεφτόταν μέχρι που τον κλότσησε η μητέρα του.

«Όπως το βλέπω, έχουμε ακόμα δύο προβλήματα που δεν τα έχουμε σκεφτεί ακόμα» είπε η Ντεν.

«Η θεία Ντα είπε ότι ο μπαμπάς πρέπει να εγκρίνει το σχέδιο μας επειδή πρέπει να το πιει και χρειαζόμαστε κάτι για αύριο».

«Ίσως να χρησιμοποιήσουμε το αίμα της κατσίκας για αύριο καθώς φαίνεται ότι άρεσε στον πατέρα σας σε σχέση με τη γεύση του κοτόπουλου, αλλά έχεις δίκιο, Πρέπει να βρούμε κάτι πιο μόνιμο σύντομα. Μπορούμε να ρωτήσουμε τη θεία αργότερα. Όσον αφορά τον πατέρα σας, θα πρέπει να τρώει ό,τι του δίνουμε και να είναι ευγνώμων, μέχρι να δυναμώσει και να αποφασίζει μόνος τους το διατροφικό του πρόγραμμα, αλλά σίγουρα θα είναι ευγνώμων που τον

σκεφτήκατε».

Όταν κι οι τρεις χάθηκαν στις σκέψεις του, η Ντα Ξύπνησε.

«Βρήκατε καμιά ιδέα ή να προτείνω λύσεις;»

«Όχι, θεία» παραδέχτηκε η Γουάν «Ο Ντεν είχε κάποιες ιδέες, αλλά δεν είναι εφαρμόσιμες. Δυστυχώς, μείναμε με τις προτάσεις που είπες πριν λίγες ώρες».

«Φαντάστηκα ότι αυτό θα γινόταν, αλλά για να είμαι ειλικρινής, δεν υπάρχει εύκολη λύση στο πρόβλημα. Κι εγώ, επίσης, απέκλεισα όλα μου τα γιατροσόφια, αλλά αρχίζει και βραδιάζει και έχω κουραστεί, οπότε μπορεί κάποιος από εσάς να με πάει σπίτι και να σκεφτούμε καλύτερα το θέμα;»

«Περίμεναν να γυρίσει ο Ντεν πριν φάνε, ελέγξουν τα ζώα, κάνουν ντους εναλλάξ και περνώντας τις τελευταίες στιγμές της μέρας πριν πάνε για ύπνο νωρίς καθώς ήταν όλοι συναισθηματικά μουνδιασμένοι. Ωστόσο, η αλήθεια ήταν ότι κανείς δεν ήθελε να ανέβει πάνω και να είναι μόνος του με έναν βρικόλακα, οπότε προτιμούσαν να ανέβουν όλοι μαζί.

Η Γουάν δεν ήθελε να κοιμηθεί μαζί του, αλλά ένιωθε υποχρεωμένη, κι ως μεγαλύτερη, ανέβηκε πρώτη, με ένα κερύ στο χέρι και τα παιδιά να την ακολουθούν.

Σταμάτησαν στο γαμήλιο κρεβάτι και τον κοίταξαν. Ο Χενγκ ήταν καθιστός στο κρεβάτι, με χλωμό πρόσωπο, και κοραλλί μάτια που έλαμπαν στο σκοτάδι.

«Καλησπέρα, οικογένεια!» είπε με σιγανή βραχνή φωνή.

Πήγαν κι οι τρεις στα κρεβάτια τους, αλλά δεν μπορούσαν να πάρουν τα μάτια τους από τον Χενγκ που δεν κουνιόταν και κοιτούσε μπροστά του.

13. Ο ΒΡΙΚΟΛΑΚΑΣ ΧΕΝΓΚ

Όταν ξύπνησαν το πρωί, έχοντας σταδιακά κοιμηθεί από την κούραση, ο Χενγκ ήταν καλυμμένος με κουβέρτες και κι ένα μαξιλάρι στο κεφάλι του.

Όλοι κατέβηκαν γρήγορα κάτω, προσπερνώντας γρήγορα το κρεβάτι του.

«Μαμά, είδες τον μπαμπά χθες το βράδυ;» ρώτησε ο Ντεν. «Τα μάτια του και το δέρμα του έλαμπαν στο δωμάτιο, αλλά ήταν τα μάτια του, σωστά; Ήταν μαύρα σαν τα δικά μας, αλλά τώρα είναι κόκκινα με ροζ. Πρέπει να έχει σχέση με το αίμα».

«Δεν ξέρω, καλέ μου, αλλά πρέπει να έχεις δίκιο. Πήγαινε με την αδερφή σου να φέρεται λίγο ακόμα γάλα. Θυμάσαι πώς πήρε το αίμα η θεία σου;»

«Ναι, μαμά, αλλά θα πάρω από άλλον τράγο σήμερα για να θεραπευθεί ο χθεσινός, εντάξει;»

«Ναι, καλή ιδέα, Ντεν. Χρησιμοποίησε διαφορετικό τράγο κάθε μέρα για αίμα κι η Ντιν να συνεχίσει την καθημερινότητά της με το γάλα. Προς το παρόν τουλάχιστον, το γάλα από τις κασίκες είναι όλο για τον πατέρα σας, εντάξει; Το χρειάζεται περισσότερο από εμάς και δεν θέλουμε να πεινάσει στη μέση της νύχτας, σωστά;»

«Φυσικά κι όχι, μαμά! Μου πήρε πολλή ώρα να κοιμηθώ

χθες. Φοβόμουν ότι ο μπαμπάς θα σηκωθεί και θα περπατάει ίσως ψάχνοντας κάτι ή κάποιον να φάει».

«Μην ανησυχείς για τέτοια πράγματα, Ντεν. Είμαι πιο κοντά από εσένα, οπότε σε μένα θα έρθει πρώτα, αλλά αν δεις έναν ζαρωμένο, αιματοβαμμένο σάκο από δέρμα στο κρεβάτι του, φύγε. Το ίδιο κι αν δεις τέσσερα κόκκινα μάτια να σε κοιτάνε από την κουνουπιέρα κάποιο πρωινό».

«Να είσαι σίγουρη! Πάω να πάρω το αίμα τώρα! Πού είναι η Ντιν;»

«Δεν ξέρω, ίσως ξεκίνησε ήδη. Κάνε τη δουλειά σου κι εγώ θα πάω να πάρω τη θεία Ντα με το μηχανάκι· νομίζω ότι χρειαζόμαστε ακόμη βοήθεια με τον πατέρα σου. Να περιμένετε με την αδερφή σου να γυρίσω για να ανεβείτε πάνω, εντάξει;»

«Ναι, μαμά, δεν χρειάζεται να το πεις ξανά, αλλά τι θα γίνει αν κατέβει κάτω;»

«Δεν νομίζω να κατέβει. Κοιμόταν του καλού καιρού όταν σηκώθηκα από το κρεβάτι, αλλά όχι για πολύ ακόμα. Ακόμα κι αν σηκωθεί, μην τον αφήσετε να σας φιλήσει για καλημέρα».

Η Γουάν επέστρεψε μετά από δέκα λεπτά με την Ντα, η οποία καθόταν στο τραπέζι της περιμένοντας την αναπόφευκτη επίσκεψη από κάποιον από την οικογένεια του Χενγκ.

Όταν επέστρεψαν, Ο Χενγκ δεν είχε κατέβει, η Ντιν μάζεψε το γάλα κι ο Ντεν ήταν σχεδόν έτοιμος.

«Εντάξει» είπε η Ντα «Προς το παρόν, προτείνω μισό γάλα κατσίκας, μισό αίμα με μια κουταλιά του γλυκού βασιλικού, κόλιανδρο και μία πρέζα από αυτό. Καλό ανακάτεμα κι είναι έτοιμο. Δώστε του μισό λίτρο το πρωί και το υπόλοιπο πριν κοιμηθεί. Θα φτάσει για τώρα. Μην του δώσετε σκόρδο, είναι κακό για τους βρικόλακες! Πάμε να τον δούμε τώρα».

«Πριν ανέβουμε, θεία Ντα, πρέπει να σου πω ότι χθες το βράδυ καθόταν ξύπνιος στο κρεβάτι λαμпуρίζοντας σαν φάρος με το ωχρό δέρμα του και τα ροζ μάτια του με τις κόκκινες κόρες. Κι όταν μας μίλησε! Βούδα μου! Δεν έχω ακούσει ποτέ ξανά κάτι τέτοιο. Μας είπε «Καλησπέρα, οικογένεια!» με μία παράξενη βαθιά φωνή· ήταν πολύ τρομακτικό».

«Ξέχασέ το. Πάμε τώρα να τον δούμε».

Ανέβηκαν πάνω με το μιλκσέικ και μπήκαν στο δωμάτιο. Τα παραθυρόφυλλα ήταν κλειστά οπότε επικρατούσε απόλυτο σκοτάδι. Η Γουάν βγήκε πάλι έξω, πήρε ένα κερί, το άναψε με έναν αναπτήρα που κρεμόταν σε ένα σκονί εκεί κοντά και μπήκε πάλι στον δωμάτιο ενώ η Ντα είχε πλησιάσει κοντά στο κρεβάτι που κοιμόταν ο Χενγκ.

Το φως του κεριού δεν αποκάλυψε κάτι διαφορετικό, οπότε έδεσαν την κουνουπιέρα και κάθισαν στο κρεβάτι. Η Γουάν σήκωσε τα σκεπάσματα κι εκεί κειτόταν, ξαπλωμένος, γυμνός με τα χέρια ανοιχτά σαν τον Χριστό στον Σταυρό, με μάτια ανοιχτά σαν δύο βαθείς κόκκινοι

κύκλοι μέσα σε ροζ αμύγδαλα περιστοιχίζοντας μία φρικιαστική, ανέκφραστη μάσκα και δύο χείλη σαν μικρές γραμμές.

Η Γουάν κοίταξε ερωτηματικά τη Ντα που εξέταζε τον ασθενή. Έβαλε την ανάστροφη του χεριού της στο μέτωπο του και δεν εξεπλάγη που είχε κανονικά θερμοκρασία.

«Πώς είσαι σήμερα, Χενγκ;» ρώτησε η γυναίκα του.

«Πεινάω. Όχι, διψάω» είπε με λέξεις που βγήκαν από το στόμα του σαν βράχοι σε κατολίσθηση.

«Εντάξει, καλέ μου, ανακάθισε. Έχουμε ακόμα λίγο υπέροχο μιλκσέικ για σένα».

Τακτοποίησαν τα μαξιλάρια, τον έβαλαν να σηκωθεί και τον σκέπασαν με μία κουβέρτα.

«Πιες αυτό, αγάπη μου. Είναι η γεύση που σου άρεσε περισσότερο χθες».

Η Ντα έβαλε λίγο σε ένα ποτήρι μαζί με ένα καλαμάκι. Ο Χενγκ ήπие δύο ποτήρια από το ροζ υγρό με ένα μείγμα από βότανα και ζωντάνεψε. Κάθισε καλά και κοίταξε γύρω του σαν να ήταν η πρώτη φορά.

«Σου αρέσει, Χενγκ; ρώτησε η Ντα. «Βλέπω ότι είσαι πιο ζωντανός από ο,τι όταν ήρθαμε. Νομίζεις ότι μπορείς να κατέβεις; Ο ήλιος θα σου κάνει καλό γιατί είσαι λίγο χλωμός. Δεν συνηθίζεις να μένεις μέσα, σωστά;»

Ο Χενγκ την κοίταξε σαν να μιλούσε μία ξένη γλώσσα και μετά κοίταξε τη γυναίκα του.

«Θες να πας τουαλέτα, Χενγκ; Έχουν περάσει πολλές

ώρες. Πώς είσαι εκεί κάτω; Θες να πάμε τουαλέτα ή να σου φέρω έναν κουβά εδώ;»

«Ναι, καλή ιδέα. Θέλω να πάω κάτω στην τουαλέτα, αλλά πρώτα θέλω λίγο ακόμη μιλκσέικ».

Αφού καμία από τις δύο δεν ήξερε πόσο έπρεπε να πιει, τον άφησαν να πιει όσο ήθελε κι έτσι ήπια όλο το λίτρο.

Η Ντα καθόταν και παρακολουθούσε καθώς η Γουάν τον βοηθούσε να ντυθεί. Μόλις έδρασε το μιλκσέικ, ο Χενγκ αναζωογονήθηκε.

«Έλα, καλέ μου, να σε ντύσω και να κατέβουμε κάτω».

Τον έπιασαν από τα μπράτσα και βοήθησαν τον άντρα που έτρεμε να σηκωθεί. Ήταν σαν ποδήλατο με ετοιμόρροπα λάστιχα. Όταν έφτασε στο πλατύσκαλο, μόρφασε λίγο στη θέα του ήλιου, αλλά όλοι έτσι θα αντιδρούσαν αν ήταν κλεισμένοι μισή μέρα μέσα στο σκοτάδι. Ο Ντεν κι η Ντιν είδαν τον πατέρα τους να κατέβει τη σκάλα σαν αλκοολικός υποβασταζόμενος από τη γυναίκα και τη θεία του.

Τρόμαξαν που έδειχνε τόσο εύθραυστος και διαφορετικός. Ο Χενγκ ήταν πάντα αδύνατος, αλλά τώρα ήταν κοκαλιάρης, λευκός σαν τον χιόνι και με δύο κόκκινα αμύγδαλα για μάτια. Μετακινήθηκαν ότι έγειρε στο τραπέζι να ξαποστάσει.

«Ντεν, έχεις ακόμα τα παλιά γυαλιά ηλίου; Νομίζω ότι ο πατέρας σου τα χρειάζεται σήμερα καθώς τα μάτια του είναι λίγο ευαίσθητα».

Η Ντα είπε «Μπορείς να πας μόνη σου τον Χενγκ στο μπάνιο ή θες να σε βοηθήσει ο Ντεν;»

«Όχι, νομίζω ότι θα τα καταφέρω».

Τον οδήγησε και με το ελεύθερο χέρι του προστάτευε τα μάτια του από τον ήλιο.

Όταν τον έβαλαν στο τραπέζι μετά από δεκαπέντε λεπτά, φαινόταν εξουθενωμένος από την προσπάθεια.

«Ντιν, μπορείς να ανέβεις πάνω και να φέρεις σεντόνι και μαξιλάρια, παρακαλώ; Ο πατέρας σου θα ξεκουραστεί εδώ σήμερα για να πάρει φρέσκο αέρα και ήλιο. Δεν έχει μείνει τόσο πολύ μέσα, οπότε το σώμα του δεν είναι συνηθισμένο. Κοιτάξτε την κατάσταση του».

Όλη την ώρα, ο Χενγκ τους κοίταζε όλους, αλλά δεν φαινόταν να καταλαβαίνει τι έλεγαν.

Τον τακτοποίησαν με τα στρωσίδια κι ο Ντεν έφερε τα γυαλιά ηλίου με τους κατάμαυρους φακούς για τα οποία περηφανευόταν μία δεκαετία πριν που ήταν στη μόδα.

Το αποτέλεσμα ήταν ο Χενγκ να μοιάζει με παράξενο πουλί που στηριζόταν στη στέγη με γυαλιά και καλυμμένο με άσπρο σεντόνι.

«Παιδιά, καλύτερα να πάτε να ετοιμάσετε ένα μιλκσέικ για τον πατέρα σας. Πεινάει πολύ σήμερα κι είναι καλό σημάδι. Δείχνει ότι κάνουμε κάτι καλά!»

«Νιώθεις πολύ καλύτερα σήμερα, μπαμπούλη, σωστά;»

Όλοι περίμεναν την αντίδρασή του και μετά ένευσε λες και ήταν σαν κουκουβάγια.

Ο Ντεν κι η Ντιν χαζογελούσαν βρίσκοντας απίθανο να εξισώσουν τον πατέρα τους με το πλάσμα των τελευταίων εικοσιτεσσάρων ωρών.

«Πρέπει να μαγειρέψω στον Χενγκ απόψε, θεία Ντα;»

«Δεν θα τον βλάψει αν φάει, αλλά δεν αντικαθιστά το μιλκσέικ».

«Χενγκ, θα ήθελες να φας κάτι μαζί μας πιο μετά;»

Ο Χενγκ κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι του και κοίταξε τη γυναίκα του.

«Τι θα μαγειρέψεις σήμερα, Γουάν;» ρώτησε η Ντα.

«Κοτόπουλο ή χοιρινό. Ότι του αρέσει».

Ο Χενγκ εξακολουθούσε να τους κοιτά όλους σαν κάποιον στη χώρα που δεν μιλά τη γλώσσα.

«Γιατί να μην τον ρωτήσουμε; Δεν χάζεψε ή τουλάχιστον έτσι πιστεύω».

«Τι θα ήθελες να φας απόψε, Χενγκ; Κοτόπουλο ή χοιρινό;»

Την κοίταξε για λίγα δευτερόλεπτα και μετά είπε:

«Παιδί».

«Ποιο από τα δύο; Δεν μπορείς να φας τα παιδιά, δεν θα ήταν σωστό».

«Όχι, τα παιδιά μας. Τα κατσικάκια. Έχουμε λίγα, σωστά;»

«Ναι, έχουμε, αλλά νόμιζα ότι θα τα κρατήσουμε για να τα προσθέσουμε στο κοπάδι».

«Μόνο ένα».

«Εντάξει, Χενγκ. Βλέποντας σε άρρωστο, θα σου μαγειρέψω κατσικάκι κι οι υπόλοιποι θα φάμε χοιρινό».

«Εγώ το θέλω μισοψημένο και χωρίς καρκεύματα, Γουάν. Έχω μία λαχτάρα για αληθινό κόκκινο κρέας».

Τα παιδιά ανακουφίστηκαν που δεν ήθελε να τα φάει ο πατέρας τους.

Όταν ο πατέρας τους πήγε για ύπνο περιμένοντας το δείπνο, ο Ντεν ρώτησε τη μητέρα του αν πιστεύει ότι ο πατέρας τους θα ήθελε να τους φάει κάποια μέρα.

«Δεν το νομίζω, Ντεν, τουλάχιστον όσο τον κρατάμε ικανοποιημένο, όχι ότι ξέρουμε τις ορέξεις του ακόμα».

«Θεία Ντα, πώς βλέπεις την κατάσταση του Χενγκ;»

«Πολύ ενδιαφέρουσα. Θα παρατηρήσατε ότι χθες ο Χενγκ κόντεψε να πεθάνει, αλλά τώρα ζωντανεύει με την ώρα, αν και δεν μοιάζει με τον Χενγκ που όλοι ξέραμε κι αγαπούσαμε. Πρέπει να δούμε πώς θα εξελιχθεί ο καινούριος Χενγκ ή θα γυρίσει στον παλιό καλό του εαυτό και συνηθίσει την καινούρια δίαιτα του και αναρρώσει από τον καιρό που δεν είχε καθόλου αίμα μέσα του. Μπορεί να μη μαντεύετε τόσο καλά όσο εγώ, αλλά είναι όλα καινούρια για μένα και δρω στα τυφλά, αλλά με μερικές συμβουλές από τους φίλους μου τα Πνεύματα, αν κι ένα από αυτά πρότεινε να τον σκοτώσουμε και να αρχίσει μία νέα ζωή. Τι γνώμη έχεις γι' αυτήν την πρόταση, Γουάν;».

«Πιστεύω ότι μία πολύ δραστική λύση, έτσι δεν είναι, θεία Ντα;»

«Ναι, συμφωνώ μαζί σου και γι' αυτό δεν την πρότεινα, αλλά είναι ακόμα μία πιθανότητα αν ξεφύγουν τα πράγματα».

Ο Χενγκ φαινόταν να κοιμάται κατά τη διάρκεια της συζήτησης, αλλά δεν το τσέκαραν.

«Νομίζεις ότι υποφέρει, θεία Ντα;»

«Μοιάζει φιλήσυχος, σωστά; Μιλάει πάλι τώρα και δεν ανέφερε κάποια δυσφορία οπότε δεν θα ανησυχούσα τόσο για τη φυσική του κατάσταση στη θέση σου. Αλλά εσύ τον ξέρεις καλύτερα από όλους οπότε αν δεις κάποια νοητική αλλαγή, πρέπει να την αναφέρεις για να τη συζητήσουμε».

«Εντάξει, θεία Ντα, θα το κάνω. Αν έχεις να κάνεις άλλα πράγματα, να μην σε κρατάμε. Τα παιδιά είναι μία χαρά, ανέλαβαν όλες τις δουλειές για να κάθομαι με τον Χενγκ, αλλά αν θες να σε πάω σπίτι, θα το κανονίσω. Σε ευγνωμονούμε για τη βοήθειά σου, ο Χενγκ θα είχε πεθάνει αν δεν ήσουν εσύ και το ξέρουμε πολύ καλά. Αν ποτέ υπάρξει κάτι που θα ήθελες να κάνουμε για σένα, να μας το πεις».

«Ευχαριστώ, Γουάν. Θα ήθελα να πάω σπίτι για λίγες ώρες, αλλά θα ήθελα να δω τον Χενγκ να τρώει το κατσικάκι για το δείπνο, οπότε θα ήταν υπέροχο αν μπορούσα να φάω μαζί σας χοιρινό. Όσο για την πληρωμή, μην το σκέφτεσαι καν αυτό. Ο Χενγκ είναι ο αγαπημένος μου ανιψιός και δεν θα ήθελα κανείς να πάθει τίποτα αν μπορώ να το αποτρέψω. Μπορώ να γυρίσω σπίτι με τα

πόδια και να επιστρέψω. Τι ώρα λες να φάτε;».

«Επτά με επτά και μισή, όπως συνήθως, κι είσαι καλοδεχούμενη».

«Εντάξει, φεύγω και γυρίσω γύρω στις επτά. Αντίο προς το παρόν».

«Αντίο, θεία Ντα, κι ευχαριστούμε για τη βοήθεια».

Όταν έφυγε η Ντα, η Γουάν ένωθε παράξενα που έμεινε μόνη με τον άντρα της. Ήταν η πρώτη φορά από τότε που «αρρώστησε» ο άντρα της, καθώς ο Ντεν είχε πάει τις κατσίκες στο ρυάκι κι η Ντιν περιποιούνταν τον λαχανόκηπο τους. Η Γουάν έπρεπε να ενημερώσει τον Ντεν να σφαγιάσει ένα από τα κατσικάκι που έτρεχαν με τις μητέρες τους στο κοπάδι, αλλά φοβόταν να αφήσει μόνο του τον Χενγκ. Η Ντιν ήταν η μόνη που θα μπορούσε να πάει κι ήλπιζε να γυρίσει για μεσημεριανό, όπως συνήθως, κι ήταν σίγουρη ότι ο Χενγκ θα έτρωγε το κατσικάκι του.

Προσπάθησε να του μιλήσει κι αφού κανείς δεν άκουγε, άρχισε τα γλυκόλογα.

«Χενγκ, αγάπη μου, ξύπνησες; Ανησύχησα για σένα. Παρακαλώ, απάντα μου αν με ακούς».

«Σε ακούω όταν είμαι ξύπνιος, αλλά με έπαιρνε ο ύπνος πού και πού, Μαντ» είπε με τη νέα του σιγανή βραχνή φωνή. «Νομίζω ότι έχασα μερικά πράγματα. Γενικά, νιώθω πολύ καλύτερα, αν και λίγο παράξενα. Ανυπομονώ για το δείπνο. Τι ώρα είναι τώρα;»

«Δώδεκα παρά τέταρτο. Θα σου κρατήσουμε θέση για το

μεσημεριανό, θα ήθελες;»

«Τι θα φάμε;»

«Σαλάτα.

«Φαγητό για λαγούς!»

«Σου άρεσε η πράσινη σαλάτα, Χενγκ».

«Ναι; Δεν το φαντάζομαι και δεν το θυμάμαι».

«Τι λες για μία ομελέτα;»

«Ναι, ακούγεται υπέροχο. Μπορείς να βάλεις και λίγο μιλκσέικ;»

«Ναι, γιατί όχι. Έχω λίγο έτοιμο από αυτό που έφτιαξα για το γεύμα σου. Θα δώσω άλλη μισή ώρα στη Ντιν για να δω αν θα γυρίσει. Πρέπει να πάει στον Ντεν και να του πει να σκοτώσει ένα κατσικάκι για σένα».

Μετά το μεσημεριανό, η Ντιν πήγε μερικά μαχαίρια, μία τσάντα για το κρέας και ένα φλασκί για το αίμα στον αδερφό της για να κάνει το καθήκον του και μετά γύρισε στο χωράφι.

«Σου άρεσε η ομελέτα, έτσι, Χενγκ;»

«Ναι, ήταν πολύ υγιεινή, με πολύ κρέας και πολλές πρωτεΐνες».

Η Γουάν γυρόφερνε τον Χενγκ όλη μέρα, κόβοντας λαχανικά και φτιάχνοντας σάλτσα τσίλι, αλλά ο Χενγκ δεν είπε άλλη κουβέντα. Προφανώς έπαιρνε τον απογευματινό αναζωογονητικό του ύπνο μετά από το πρώτο του στέρεο γεύμα μετά από καιρό.

Η Ντιν ήταν η πρώτη που γύρισε αργά το απόγευμα με

λαχανικά και βότανα για τις επόμενες 24 ώρες. Ο Ντεν έφτασε λίγο πιο αργά και έδωσε στη μητέρα του μία τσάντα με φρέσκο σφαγιασμένο κρέας κι ένα φλασκί με το αίμα του νεκρού κατσικιού.

«Θα πάω να το αλατίσω, εντάξει, μαμά; Το έγδαρο όπως μου έδειξε ο μπαμπάς. Θα είμαι πίσω σε είκοσι λεπτά».

«Μη βιάζεσαι, έχουμε χρόνο. Να κάνεις μπάνιο πριν έρθεις στο τραπέζι αφού έσφαξεις την κατσίκα».

«Ναι, μαμά».

«Μιλκσέικ. Μυρίζω υπέροχο μιλκσέικ» αναδευόταν και μουρμούριζε ο Χενγκ.

«Ναι, Χενγκ, μιλκσέικ. Η Μαντ θα σου φτιάξει μιλκσέικ μετά, αλλά πρώτα θα περιμένουμε τη θεία για να φάμε φαγητό».

Η Γουάν ψιθύρισε στην Ντιν «Πιστεύω ότι μπορεί να μυρίσει το αίμα και το κρέας της κατσίκας από εδώ. Κοίτα πώς τινάζεται η μύτη του σαν μάγισσας; Ποιος θα πίστευε πριν μία εβδομάδα ότι θα ζούσε έτσι;»

Η Γουάν έβαλε το πλεονάζον κρέας στην κατάψυξη και απομάκρυνε το παιδάκι από τον Χενγκ για να μην τον ενοχλεί η μυρωδιά και ξεκίνησε τις δουλειές. Ο Χενγκ πήγε πάλι για ύπνο σαν ένα ρολόι που έχει ξεκουρδιστεί.

Στις επτά πάρα τέταρτο, η Γουάν έβγαλε τα κομμένα λαχανικά από το νερό για να στραγγίξουν, έβαλε την αναμμένη φωτιά σε ένα κουβά που ψήνουν πάνω σε ένα τσιμεντένιο τούβλο στο τραπέζι και πρόσθεσε λίγα

κάρβουνα. Σήμερα θα φάνε το αγαπημένο των παιδιών-ψητό χοιρινό.

Η συσκευή για το μπάρμπεκιου ήταν απλή, αλλά αποτελεσματική. Ήταν ένα μεταλλικό πιάτο που έμοιαζε με παλιό αποχυμωτή. Η λεκάνη ήταν γεμάτη με νερό για βράσιμο λαχανικών και ρυζομακάρονα κι η κορυφή ήταν για το ψήσιμο του κρέατος. Στην πραγματικότητα, όλοι μαγείρευαν το δικό τους φαγητό και γέμιζαν τη λεκάνη για όλους, για να φαίνεται ότι το φαγητό είναι κοινόχρηστο.

Όταν έφτασε η Ντα, όχι νωρίς, γύρω στις επτά και δέκα, η Γουάν έβαλε τη Ντιν να φέρει το κρέας από το ψυγείο. Μόλις απείχε λίγες γιάρδες από το φαγητό, η μύτη του Χενγκ ζωντάνεψε.

«Μιλκσέικ».

«Όχι τώρα μιλκσέικ. Πρώτα παιδάκι».

«Εντάξει. Παιδάκι μισοψημένο».

Η Ντα ήταν ενθουσιασμένη και κρατούσε νοητικές σημειώσεις.

Όταν η Γουάν έβαλε το κρέας στο μπάρμπεκιου, ο Χενγκ έβγαλε τα γυαλιά ηλίου για να δει το θαμπό φως. Τα μάτια του έλαμπαν σαν έντονα κόκκινοι φάροι κάνοντας τα παιδιά να τρομάξουν από φόβο και αδυναμία κατανόησης.

Όλοι θα λέγανε ότι τα βραστά λαχανικά και το μαγειρεμένο κρέας μύριζαν υπέροχα, αλλά ο Χενγκ μίλησε πρώτος.

«Το παιδάκι είναι υπέροχο! Μην κάψετε το αίμα.

Ο Χενγκ θέλει το φαγητό μισοψημένο, χωρίς λαχανικά, μυρίζουν απαίσια».

«Ναι, Χενγκ ξέρω, μισοψημένο αλλά όχι ωμό. Αυτό είναι ακόμα ωμό, πρέπει να του δώσεις λίγα ακόμα λεπτά».

«Όχι, Μαντ, θα το φάω έτσι. Μυρίζει τόσο ωραία τώρα και κάθε λεπτό η μυρωδιά μειώνεται. Θέλω το δικό μου τώρα».

«Εντάξει, Χενγκ, φάτο όπως θες. Θέλεις λίγα λαχανικά ή μακαρόνια μαζί;»

«Όχι, μόνο κρέας. Θέλω λαγό, όχι φαγητό λαγού».

Η Γουάν πήρε τα δύο παιδάκια από τη φωτιά, έβαλε ένα σε ένα πιάτο για τον Χενγκ και του το σέρβιρε.

«Ορίστε, αλλά μου φαίνεται ότι έχει πολύ αίμα. Πάντα έτρωγες το κρέας καλοψημένο όπως όλοι μας».

Ο Χενγκ πήρε το πιάτο, το έβαλε στη μύτη του, το μύρισε κι η μύτη του τινάχτηκε. Μετά πήρε το πιάτο στην ποδιά του, πήρε στα χέρια του το παιδάκι και το έβαλε στη μύτη του.

«Υπέροχο αν και λίγο παραπάνω ψημένο» είπε.

Ο Χενγκ δεν πρόσεξε ότι όλοι κριτίκαραν την κάθε του κίνηση καθώς δάγκωσε ένα μικρό κομμάτι κρέατος και το μάσησε με τα μπροστινά του δόντια. Η Γουάν περίμενε να φάει όλο το κρέας με τη μία. Μετά, κράτησε το παιδάκι με το ένα χέρι και με το άλλο έκοβε μικρά κομμάτια κρέατος. Όταν έφτασε στο εσωτερικό που ήταν γεμάτο αίμα, το έβαλε στο στόμα του και το ρούφηξε.

Η οικογένειά του τον κοίταζε με έκπληξη καθώς τα

κόκκινα και ροζ μάτια του κοίταζαν το κρέας σαν γεράκι.

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;» είπε ο Χενγκ στη γυναίκα του τινάζοντας το κεφάλι του.

«Όχι, Χενγκ, κανένα πρόβλημα. Είναι πολύ ωραίο που σε βλέπω να τρως ξηρά τροφή πάλι. Όλοι χαιρόμαστε, σωστά;»

«Ναι» συμφώνησαν όλοι, αν κι η Ντα είχε τις αμφιβολίες της, αλλά δεν ήταν έτοιμη να τις μοιραστεί εκείνη ακριβώς τη στιγμή.

«Καλώς! Εντάξει» είπε ο Χενγκ και γύρισε στο φαγητό του με προφανή ευχαρίστηση.

Του πήρε του Χενγκ μισή ώρα να φάει μισή ντουζίνα ίντσες κρέας και ξεκίνησε με το κόκαλο, το οποίο το ρούφηξε μέχρι τελικής πτώσης. Οι άλλοι το βρήκαν αδύνατο να συγκεντρωθούν στο φαγητό τους με αποτέλεσμα να καεί η χόβολη και το κρέας κι έτσι το φαγητό τους καταστράφηκε, αλλά το έφαγαν καθώς δεν συνηθίζουν να πετάνε το φαγητό.

Όταν τελείωσε το πρώτο παιδάκι, ο Χενγκ καθάρισε με την ανάστροφη του χεριού του το στόμα του και το ρούφηξε. Ένας περαστικός θα υπέθετε ότι ο Χενγκ μόλις απελευθερώθηκε από χρόνια εγκλεισμό που έτρωγε μόνο νερό και ψωμί. Κανείς δεν τους δεν είχε δει κάποιον να απολαμβάνει τόσο πολύ το φαγητό του.

«Θες και το άλλο, μπαμπούλη;» ρώτησε η Ντιν.

Ο Χενγκ άρπαξε το σεντόνι από τους ώμους του και το τράβηξε για να βολευτεί καλύτερα κι ο Ντεν έπιασε το πιάτο

από την ποδιά του πατέρα του πριν πέσει κάτω.

«Περίμενα να κατέβει πρώτα αυτό» είπε ο Χενγκ «και μετά να φάω κι άλλο. Πολύ ωραίο φαγητό. Χενγκ αρέσει πολύ».

Ο Ντεν κοίταξε τη μητέρα του κι ήξερε τι εννοούσε. Ο Χενγκ μιλούσε σπαστά ταϊλανδέζικα και κανείς δεν το είχε ακούσει ξανά να μιλά τόσο άσχημα αν και ποτέ δεν μιλούσε τέλεια ταϊλανδέζικα καθώς οι γονείς του ήταν Κινέζοι.

Καθώς όλοι γύρισαν στο φαγητό τους κι ο Χενγκ έμεινε ακούνητος, ακούστηκε ένας πνιχτός θόρυβος από τη μεριά του. Όλοι κατάλαβαν τι συνέβη, αλλά όντες ευγενικοί, προσποιήθηκαν ότι δεν άκουσαν τίποτα. Ακούστηκε άλλη μία φορά με τη συνοδεία άσχημης μυρωδιάς.

Μόνο η Γουάν κι η Ντα τον κοίταξαν κατάματα κι αυτός τις κοίταξε με ένα πλατύ χαμόγελο πίσω από τα σκοτεινά γυαλιά του.

Ο Ντεν άρχισε να χαχανίζει. Στη αρχή, σιγά, αλλά δεν μπορούσε να το κρατήσει κι έτσι κόλλησε και την Ντιν.

«Ήσυχα, παιδιά. Ο πατέρας σας δεν μπορεί να το ελέγξει, είναι άρρωστος. Η ξηρά τροφή τον επηρέασε αρκετά».

Παρ' όλα αυτά, τα παιδιά δεν μπορούσαν να συγκρατηθούν. Ο Χενγκ στεκόταν εκεί με ένα ικανοποιημένο χαμόγελο στο πρόσωπό του. Μερικά λεπτά μετά, όταν μη μυρωδιά δεν πέρασε, η Γουάν είπε στον Ντεν: «Πήγαινε τον πατέρα σου στο μπάνιο για να καθαριστεί, εντάξει; Αν υπάρχει πρόβλημα, φώναξε και θα έρθω να

βοηθήσω. Χενγκ, βάλε τα εσώρουχά σου στα άπλυτα και θα τα καθαρίσω αύριο».

Όταν έφυγαν, η Γουάν είπε:

«Τι έχεις να πεις γι' αυτό, θεία Ντα;»

«Παράξενο, δεν είναι; Η συμπεριφορά του Χενγκ μου θυμίζει πουλιού. Δεν είμαι και σίγουρη, αλλά ο τρόπος που καθόταν κουρνιασμένος, ο τρόπος που έτρωγε κι έχεσε μετά το φαγητό. Τα πουλιά το κάνουν αυτό· υποθέτω και τα άλλα ζώα, αλλά δείτε τα κοτόπουλα στην αυλή σας. Δεν μου φεύγει η εικόνα του κουρνιασμένος με το σεντόνι και τα γυαλιά μετά που έφαγε το παιδάκι».

«Οπότε δεν πιστεύεις ότι έχει ακράτεια, έτσι; Ανησυχώ για το κρεβάτι μας. Αγοράσαμε καινούριο στρώμα μόλις πριν μερικές εβδομάδες, θα ήταν ντροπή, σωστά; Θα είναι εντάξει να τον βάλουμε στον αχυρώνα μέχρι να σιγουρευτούμε;»

«Όχι, μη ανησυχείς. Ακόμα και τα πουλιά δεν χέζουν τη φωλιά τους αν και θα ήταν καλό να του βάλεις πάνες μέχρι να δούμε τι συμβαίνει ή πάνες ακράτειας αν επιμένει, αν και πρέπει να πας στην πόλη για να αγοράσεις μερικές».

Όταν ο Χενγκ επέστρεψε με τον Ντεν, έμοιαζε απογοητευμένος κι λίγο αμήχανα.

«Είσαι εντάξει, Χενγκ;» ρώτησε η γυναίκα του.

«Ναι, ατύχημα. Μην ανησυχείς. Όχι πρόβλημα. Όχι άλλο σήμερα. Πάω για ύπνο τώρα».

«Ναι, καλή ιδέα. Θεία Ντα, το μιλκσέικ του;»

«Νομίζω ότι πρέπει να πει πριν αποσυρθεί. Δεν θα ανησυχούσα για το κρεβάτι, δεν θα κάνει κάτι αφού δεν έκανε και χθες. Δεν θα ήθελα να σηκωθεί μέσα στη νύχτα πεινασμένος αν ζούσα μαζί του στο ίδιο σπίτι».

«Όχι, ίσως έχεις δίκιο. Ντεν, κάθισε τον πατέρα σου στην άκρη του τραπεζιού. Ντιν, φέρε ένα ποτήρι μιλκσέικ, εντάξει;»

Όταν το κατάπие και δεν υπήρχαν ύποπτοι ήχοι ή μυρωδιές, η Γουάν είπε στα παιδιά να πάνε τον πατέρα στο κρεβάτι τους.

«Θα ανέβω σύντομα να δω αν είναι εντάξει, αλλά νομίζω ότι θα κοιμηθεί».

«Θεία Ντα, τι θα κάνουμε; Έχουμε ένα πουλί στο σπίτι. Τι πιστεύεις για αυτό;»

«Δεν είμαι ακόμη σίγουρη, Γουάν, αλλά το αστείο σου μπορεί να είναι πιο κοντά στην αλήθεια από όσο νομίζεις. Πρέπει να δούμε τι θα γίνει. Ας δούμε αν θέλει να μεταναστεύσει νότια αυτόν τον χειμώνα».

Η Γουάν δεν ήξερε αν θεία Ντα αστειευόταν ή όχι, οπότε της μισοχαμογέλασε ελπίζοντας να μην την καταλάβει, αλλά ήξερε ότι δεν θα την ξεγελούσε.

Ανησυχούσε, αλλά και ποιος δεν θα ανησυχούσε με αυτές τις συνθήκες;

1 4. Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΑΡΡΩΣΗ

Τα παιδιά ξάπλωσαν τον Χενγκ στο κρεβάτι και του έβγαλαν τα γυαλιά. Είχε κλείσει τα μάτια του,

προσποιούμενος ότι κοιμάται μα μόλις άκουσε την πόρτα να κλείνει, τα άνοιξε και κάθισε στο κρεβάτι. Δεν ήταν κουρασμένος, σε καμία περίπτωση.

Είχαν αφήσει αναμμένο ένα κερι κοντά στην πόρτα όπως κάνουν συνήθως πριν σκοτεινιάσει, αλλά δεν φώτιζε τόσο πολύ όλο το δωμάτιο. Ωστόσο, ο Χενγκ έβλεπε τα πάντα λες και ήταν μέρα.

Ήξερε ότι ήταν παράξενο, αλλά το δέχτηκε καθώς ήταν καλύτερο από το να μη βλέπει καθόλου στο σκοτάδι. Καταλάβαινε ότι δεν ήταν ο ίδιος με πριν, αλλά δεν θυμόταν πώς ήταν πριν. Ήξερε μόνο ότι κάτι άλλαξε και ήταν διαφορετικός τώρα.

Η γυναίκα του είπε ότι έτρωγε πράσινες σαλάτες πριν, αλλά δεν το θυμάται καθόλου και βρίσκει αποκρουστική την ιδέα να τρώει λαχανικά. Δεν καταλάβαινε γιατί κάποιος να προτιμά τα λαχανικά από το κρέας ή το μιλκσέικ.

Ο Χενγκ ήξερε ότι ο όρος «μιλκσέικ» δεν ήταν δόκιμος, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει τα συστατικά του εκτός του γάλατος. Κοχελίνη; Σκαθάρια; Τουλάχιστον ήταν κρέας. Φράουλες; Καρότα;

Ούτε να το σκεφτεί δεν ήθελε. Δεν είχε ιδέα.

Ο Χενγκ δεν το είχε καταλάβει, αλλά η μνήμη του είχε συρρικνωθεί, οπότε τα προβλήματα δεν μαζεύονταν και δεν ανησυχούσε.

Σκεφτόταν αν αγάπησε ή είχε αγαπήσει την οικογένειά του και κατέληξε ότι θα έπρεπε να τους αγαπούσε και να

συνεχίσει να το κάνει γιατί έμοιαζαν να ανησυχούν γι' αυτόν και φαινόταν να τον αγαπούν. Δεν θυμόταν πολύ καλά την άλλη γυναίκα που την αποκαλούσαν θεία Ντα. Είχε αρκετά καθαρό μυαλό για να κατανοήσει ότι αφού οι άλλοι τη φώναζαν θεία, πρέπει να ήταν και δική του θεία, αλλά δεν τη θυμόταν παρόλο που το πρόσωπό της του ήταν οικείο.

Προσπάθησε να θυμηθεί τι δουλειά έκανε σαν ένας άνθρωπος που είχε πάθει διάσειση ή αμνησία, αλλά η μνήμη του δεν ήταν ακόμη τόσο δυνατή. Σκέφτηκε για λίγα λεπτά και μετά έστρεψε αλλού την προσοχή του.

Γιατί εκείνοι οι άνθρωποι ήταν ανήσυχοι όταν τον κοίταζαν; Μιλούσαν γι' αυτόν λες και ήταν άρρωστος, αλλά δεν θυμόταν να είναι άρρωστος κι η αμνησία δεν περνούσε καν από το μυαλό του.

Προσπάθησε να θυμηθεί τα ονόματα των μελών της οικογένειάς του, αλλά του ήταν δύσκολο και του φάνηκε παράξενο, καθώς πίστευε ότι μπορούσε να τα θυμηθεί. Η Γουάν ήταν η σύζυγός του και ένιωθε ευγνώμων που δεν ήταν η μεγαλύτερη γυναίκα η οποία ήταν η θεία Ντα. Οπότε, η Γουάν ήταν η σύζυγός του και την αγαπούσε· έτσι θα ήταν μάλλον καθώς την παντρεύτηκε κι έκαναν δύο παιδιά μαζί, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι, που τα λένε Νταμ και Ντιμ; Όχι, Ντεν και Ντιν; Του ακούγονταν οικεία, οπότε τα υιοθέτησε. Ντεν, Ντιν, Γουάν και Ντα που ήταν η θεία του.

Ξαφνικά, δεν του φαινόταν σημαντικό κι άρχισε πάλι να σκέφτεται το φαγητό, αν και δεν πεινούσε.

Ήταν απλώς το μυαλό του που έλεγχε αν πεινούσε, μία γενική ανησυχία από πού θα προερχόταν το επόμενο γεύμα του όταν θα πεινούσε. Δεν θυμόταν πού είχε τις προμήθειες ή αν είχε καθόλου προμήθειες. Θυμόταν ότι οι γυναίκες του είχαν δώσει φαγητό, αλλά αναρωτιόταν αν θα του δώσουν ξανά όταν πεινάσει πάλι. Έπρεπε να βασίζεται πάνω τους;

Προσπάθησε πάλι να θυμηθεί τα ονόματά τους. Γουάν και Ντιν ακουγόταν οικεία. Αυτές ήταν που φέρνανε τα λεφτά στην οικογένεια, αλλά το άλλο αρσενικό, ο Ντεν (μάλλον), τι έκανε; Δεν είχε ιδέα.

Οι γυναίκες φέρνανε τα λεφτά στο σπίτι; Ο Ντεν περίμενε το φαγητό έτοιμο; Ο Χενγκ δεν είχε ιδέα, αλλά πέρασε η στιγμή κι αναρωτιόνταν γιατί ήταν μόνος του στο μεγάλο δωμάτιο ενώ η οικογένειά του καθόταν έξω. Ήταν φυλακισμένος; Δεν θυμόταν. Οι νέοι δεν τον έφεραν στο δωμάτιο και τον έβαλαν στο κρεβάτι; Το έκαναν για να μείνει εκεί;

Δεν ένιωθε σαν φυλακισμένος, αλλά δεν ήταν σίγουρος. Πώς ήταν να είσαι φυλακισμένος; Υπήρξε ποτέ φυλακισμένος; Δεν το πίστευε, αλλά θυμάται να είναι είναι αποδυναμωμένος για κάποιο καιρό. Δεν θυμάται όμως πού. Κάποιος τον πυροβόλησε! Αυτό ήταν, σωστά; Αλλά γιατί το είχαν κάνει;

Όχι, δεν ήταν το ίδιο εδώ και δεν ήταν φυλακή, ήταν το σπίτι του. Έμενε εδώ και φαινόταν αόριστα οικείο.

Οι σκέψεις του επέστρεψαν στο φαγητό, αλλά δεν

πεινούσε ακόμα. Ωστόσο, ανησυχούσε από πού θα ερχόταν το επόμενο γεύμα του και αν θα το λάμβανε πριν ή μετά την πείνα του. Ο Χενγκ κοίταξε γύρω γύρω στο δωμάτιο. Η όρασή του ήταν τέλεια κι έβλεπε λίγα κουνούπια στην κουνουπιέρα. Τα κοίταζε με ενδιαφέρον και τα απεχθανόταν που πετούσαν στον χώρο του. Είχε μία παράξενη αίσθηση ότι ήθελε να τα φάει, να τους δώσει ένα μάθημα, αλλά πίστευε ότι οι άνθρωποι δεν τρώνε κουνούπια.

Ήθελε να τα σκοτώσει και να τα φάει για να μην τολμήσουν τι; Να πετάξουν; Αλλά γιατί;

Δεν ήξερε, αλλά έτσι ένιωθε. Δεν είχε κάποιο νόημα γι' αυτόν. Ήθελε να τα σκοτώσει γιατί τολμούσαν να πετάξουν; Γιατί; Μήπως ήθελε να τα φάει; Άρχισε να πεινάει, αλλά δεν του φαινόταν σωστό. Τα απεχθανόταν κι ήθελε να τα σκοτώσει που τολμούσαν να πετάνε στον χώρο του.

Ένα παλιό ρητό έπαιζε στο κεφάλι του: «Οι αετοί δεν τρώνε μύγες», αλλά δεν θυμόταν από πού το είχε ακούσει. «Οι αετοί ίσως όχι», σκέφτηκε «αλλά εγώ ναι». Αλλά μετά σταμάτησε. «Ούτε οι άνθρωποι τρώνε κουνούπια, σωστά; Φυσικά κι όχι».

Οι σκέψεις του γύριζαν σαν καρουζέλ στο μυαλό του. Μερικές έρχονταν στο προσκήνιο για λίγα λεπτά, σκέψεις για κίνδυνο και τροφή κι υπήρχαν κι άλλες που εξαφανίζονταν αμέσως, αφού το μυαλό του ήταν κατακλυσμένο από τις σκέψεις τροφής και κινδύνου.

Ήθελε να μάθει αν ήταν φυλακισμένος ή όχι, οπότε μπουσούλησε μέχρι την πόρτα. Η ανάγκη για ελευθερία ήταν ακατανίκητη. Δοκίμασε την πόρτα επιφυλακτικά. Άνοιξε και βγήκε έξω. Το πλατύσκαλο στο οποίο βρέθηκε φωτιζόταν μόνο από το φως του φεγγαριού κι ένιωθε ελεύθερος σαν πουλί.

Ατένισε μπροστά του και έβλεπε για χιλιόμετρα σε τρεις κατευθύνσεις. Άκουγε φωνές από κάτω και αναγνώρισε το μέρος με το τραπέζι στο οποίο έτρωγε ώρες πριν. Άκουσε τις οικείες φωνές και μάντεψε ότι πρέπει να ήταν των ανθρώπων από πριν, της οικογένειάς του. Τους άκουγε και καταλάβαινε πολύ καλά, αλλά δεν ενδιαφερόταν. Κοίταξε τον ουρανό και την απόσταση και το μυαλό του ανυψώθηκε. Ένιωθε καταχαρούμενος να μην πατάει στο έδαφος και να είναι ελεύθερος.

Ξαφνικά τα αετίσια μάτια του εντόπισαν κάποια κίνηση στη γη και το μυαλό του σκέφτηκε «κίνδυνος ή φαγητό». Κοίταξε προσεκτικά προς τα κάτω και αναγνώρισε την κίνηση της νεαρής, της κόρης του Γουάν; Όχι, Ντιν; Άκουγόταν σωστό. Ίσως να μην υπήρχε κίνδυνος, αλλά ούτε φαγητό.

Η Ντιν σταμάτησε, κοίταξε ψηλά, έδειξε τον Χενγκ και φώναξε τη μητέρα της, η οποία ήρθε αμέσως μαζί με τους άλλους. Ίσως δεν ήταν φυλακισμένος, αλλά δεν υπήρχε διέξοδος.

«Χενγκ, τι κάνεις όρθιος και γυμνός; Θα μπορούσες να

φορέσεις ρούχα τουλάχιστον!»

«Γιατί, γυναίκα; Δεν είμαι όμορφος ή μήπως είμαι φυλακισμένος;»

«Φυσικά κι είσαι όμορφος, αλλά ή κόρη σου δεν είναι ανάγκη να σε βλέπει γυμνό και δεν είσαι φυλακισμένος. Πώς σου ήρθε αυτό; Μπες μέσα, δεν είναι ωραίο να κυκλοφορείς γυμνός. Είσαι ακόμα άρρωστος, θα σε βοηθήσω να ξαπλώσεις. Ή μήπως θες να κατέβεις να κουβεντιάσουμε;»

Ο Χενγκ δεν ήξερε. Η αλήθεια είναι ότι απολάμβανε τη θέα κι ήταν χαρούμενος εκεί, οπότε δεν είπε τίποτα.

Η Γουάν άρχισε να τον πλησιάζει προσεκτικά με σιγανά βήματα σαν να ήθελε να πιάσει ένα κοτόπουλο χωρίς να το φοβίσει. Ο Χενγκ φαινόταν ανήσυχος, αλλά δεν είχε πού να πάει. Δεν ήθελε να πάει πάλι μέσα και το πλατύσκαλο δεν ήταν μακριά, οπότε ανέβηκε στα κάγκελα με σκοπό να σκαρφαλώσει στη στέγη. Όταν η Γουάν ήταν μόλις τρία βήματα μακριά, πήδηξε στην ταρατσα, έχασε την ισορροπία του και το πλατύσκαλο κατέρρευσε.

Το είδε να καταρρέει και τη γυναίκα του να ουρλιάζει. Ίσως να ούρλιαξε κι ο ίδιος, αλλά δεν το θυμόταν αφού ήταν τόσο σοκαρισμένος που δεν έπεσε και πέθανε.

Αντί γι' αυτό, έγινε πουλί, πιο πολύ νυχτερίδα, δηλαδή όχι πουλί και εξεπλάγη περισσότερο από όλους.

Η Γουάν ανέβηκε τα υπόλοιπα σκαλοπάτια και κοίταξε τα κάγκελα για να δει τα παιδιά της να ψάχνουν τον Χενγκ,

ο οποίος θα έπρεπε να είναι εκεί με σπασμένο λαιμό.

«Μπορείτε να τον δείτε; Πώς είναι; Είναι ακόμη ζωντανός; Μιλήστε!»

«Δεν μπορώ να τον βρω, μαμά, δεν είναι εδώ» είπε ο Ντεν. «Δεν καταλαβαίνω, εδώ ήταν. Ίσως μπουσούλησε και πήγε κάπου να πεθάνει».

«Χαζό αγόρι! Φυσικά κι όχι! Ψάξε καλύτερα. Έρχομαι κάτω. Πρέπει να πονάει. Εν είναι πιθανό να πήγε για περίπατο αφού έπεσε από τέτοιο ύψος. Ντιν, είσαι πιο λογική, βοήθησέ τον. Πριν το κάνω, πίσω από το κεφάλι του!

Χενγκ, καλέ μου, πού είσαι; Συγγνώμη που σε τρόμαξα. Έλα στη μανούλα. Έλα στη Μαντ, καλό αγόρι!».

Ο Χενγκ τους έβλεπε και τους άκουγε, αλλά δεν τον ένοιαζε. Δεν πίστευε ότι δεν πέθανε, ή ίσως, ήταν νεκρός κι οι νυχτερίδες ήταν άγγελοι. Πετούσε ψηλά, απομακρυνόταν, βουτούσε σε απίστευτες ταχύτητες.

Προσπάθησε να καλέσει την οικογένεια του να δουν ότι είναι καλά, αλλά δεν μπορούσε να μιλήσει.

Έβγαζε μόνο ήχους πουλιού και όταν το έκανε έβλεπε πράγματα λες κι είχε ραντάρ. Έβλεπε τον σπίτι, τον αχυρώνα, το τραπέζι, μικρές πετούμενες κουκκίδες όλα με φωτεινό πράσινο. Πέταξε σε μία πράσινη τελεία και τις απομάκρυνε με το στόμα του. Ήταν από αυτά τα αυθάδικα κουνούπια και ήταν χιλιάδες γύρω του.

Ο Χενγκ έφαγε μερικά ακόμα και εξεπλάγη που άλλα ήταν γλυκά κι άλλα ξινά. Του άρεσαν κι οι δύο γεύσεις,

αλλά προτιμούσε τα γλυκά καθώς υπέθετε ότι είχαν ρουφήξει αίμα και γι' αυτό ήταν πιο μαλακά. Αφού έφαγε καμιά ντουζίνα, παρατήρησε ότι υπήρχαν διαβαθμίσεις στη γλυκύτητα και μάντεψε ότι το αίμα προέρχονταν από από διαφορετικά ζώα κι ανθρώπους ακόμη κι από την οικογένειά του. Το ένστικτο κι η προκατάληψη του του υπαγόρευαν ότι αν είχαν πει ανθρώπινο αίμα, σίγουρα θα ήταν της οικογένειάς του επειδή τα κουνούπια είναι χαζά και δεν μπορούν να επιστρέψουν αν έχουν φύγει από ένα μέρος.

Χαχάνισε, όπως μπορούν οι νυχτερίδες, με το αστείο κατά των κουνουπιών και έφαγε μερικά ακόμη.

Ο Χενγκ τα έφαγε με όρεξη. Ήταν σαν να τρως ανοιχτές σοκολάτες από τα ράφια με διάφορες σοκολάτες σε μαγαζί με γλυκά. Επέλεγε τα θύματά του τυχαία και δεν ήξερε ποια γεύση θα γεύοταν μετά, αλλά ήταν όλα ωραία και δεν το ένοιαζε.

Μετά, θυμήθηκε την οικογένειά του, τον κίνδυνο και πάλι την οικογένειά του. Ήθελε να τους πει ότι είναι καλά κι ασφαλής, αλλά δεν ήξερε πώς. Φτερούγισε μπροστά στη Γουάν και προσπάθησε να τον χτυπήσει. Έβγαλε ήχο πουλιού, αλλά δεν τον άκουγε κι ακόμη κι αν τον άκουγε, δεν θα την καταλάβαινε.

Δεν είχε ιδέα ποιος ήταν και είχε ξεμείνει από ιδέες. Η γυναίκα του έκλαιγε, οπότε πλησίασε από πίσω την κόρη του κι ελπίζοντας να μην τον χτυπήσει, προσγειώθηκε στον

ώμο της. Μόλις την ακούμπησε, έγινε πάλι άνθρωπος κι έπεσαν κι οι δύο στη γη.

Η Ντιν ήταν ένιωθε πολύ αμήχανα με τον γυμνό πατέρα της πάνω στο στήθος της κι ο Χενγκ ήταν τρομαγμένος. Σηκώθηκε και κάλυψε τα γεννητικά του όργανα με τα χέρια του.

«Συγγνώμη, Ντιν, δεν ήθελα να συμβεί αυτό».

«Από πού στο καλό ήρθες, μπαμπούλη; Μαμά, ο μπαμπούλης είναι καλά, είναι εδώ πέρα» φώναξε, τινάζοντας τη σκόνη και προσπαθώντας να μην κοιτάει τον πατέρα της.

«Ευτυχώς που είσαι καλά, μπαμπούλη, αλλά πού ήσουν; Σε είδαμε να πέφτεις και σε ψάχναμε παντού».

«Θα σας πω μετά. Πτώση, όχι πτώση, λίγο. Όχι πολύ μακριά».

«Είναι σχεδόν 10 μέτρα από εκεί και σε είδαμε να πέφτεις» είπε ο Ντεν.

«Όχι πρόβλημα. Όχι θάνατος. Εδώ είμαι. Καμία ανησυχία».

Οι απαντήσεις του Χενγκ ήταν τόσο παράξενες που όλοι τον κοιτούσαν, ακόμη κι η Ντιν που το απέφευγε.

«Χενγκ, τι συνέβη εκεί; Γιατί δεν μας λες; Νομίζαμε ότι σίγουρα πέθανες».

«Δεν ξέρω τι έγινε» είπε κι ήταν αλήθεια, αν και το στο κεφάλι του μόλις ξεκαθάρισε ότι έγινε νυχτερίδα μία φορά.

Δεν ήταν ο παλιός καλός Χενγκ κι ούτε θα γινόταν ξανά,

αλλά τουλάχιστον τώρα ήταν άνθρωπος ή περισσότερο θηλαστικό. Σαν να έφευγε μία ομίχλη από το κεφάλι του.

«Χενγκ, δεν νομίζεις ότι πρέπει να βάλεις ρούχα; Είσαι ολόγυμνος μπροστά στην κόρη σου και στη θεία σου».

Ο Χενγκ έβαλε ένα χέρι στον πσιινό του και πήγε στο δωμάτιό του. Μίλησαν γι' αυτόν στο οικογενειακό τραπέζι όσο έλειπε, αλλά ο Χενγκ ένιωθε σαν βασιλιάς, φαντασμένος και περήφανος, καθώς έβαλε γύρω του ένα σαρόνγκ και σκεφτόταν να κατέβει κάτω.

Είχε πετάξει και δεν ήξερε κανέναν άλλον που να γνώριζε αυτήν την αίσθηση. Είχε φάει κουνούπια σε φυγή όπως οι ηλικιωμένες σοκολάτες με αλκοόλ τα Χριστούγεννα κι είχε ανέβει. Δεν υπήρχαν κίνδυνοι γι' αυτόν πλέον. Δεν θα πεινούσε ποτέ και κανείς δεν θα τον πλήγωνε. Ένιωθε ελεύθερος, πραγματικά ελεύθερος για πρώτη φορά στη ζωή του αν και δεν ήξερε τι είδος ζωής έμελλε να έχει.

Αισθανόταν, όμως, ότι έπρεπε να το κρατήσει μυστικό για την ώρα αφού αξιολογήσει πρώτα τη γνώμη της τοπικής κοινωνίας επειδή τώρα ήταν ο Πι Πομπ, ο λαό-ταϊλανδέζικος όρος για τον βρικόλακα κι όλοι τον φοβόντουσαν όπως κι ο ίδιος.

Έλεγε τα δόντια του από απορία κι οι κυνόδοντες του δεν είχαν μεγαλώσει αν κι ήταν χλωμός σαν πεθαμένος και τα μάτια του ήταν κόκκινα με ροζ. Αποφάσισε να πάει κάτω και κατέβηκε αριστοκρατικά. Όταν τον είδαν από το τραπέζι, ένιωθαν την ύπαρξη ενός μεγαλοπρεπή

άντρα. Η αλλαγή ήταν καταπληκτική. Ήταν απίθανος και η παρουσία του τον έκανε να λάμπει σαν φάρος από χιλιόμετρα. Καθώς κάθισε το τραπέζι, η Γουάν τον ρώτησε:

«Είσαι εντάξει, Χενγκ; Σίγουρα δεν χτύπησες το κεφάλι σου κατά την πτώση;».

«Είμαι καλά, ποτέ καλύτερα, Μαντ, γυναίκα, Γουάν. Είμαι όπως θα έπρεπε. Όλοι είναι όπως πρέπει. Μπορώ να φάω και το άλλο παιδάκι τώρα;».

«Φυσικά. Θέλεις να στο ζεστάνω;».

«Όχι, έτσι όπως είναι».

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.